

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

DECIZIE
cu privire la recurs

învinuirea lui

Gheorghe Marchitan
(art. 307 alin. (1) Cod penal)

*(Dosarul nr. 1ra-1181/2024
Nr. PIGD 1-17146884-01-1ra-08112024)*

În anul 2011, ordonanța judecătorească constituia obiect imaterial al infracțiunii prevăzute de art. 307 Cod penal; Tragerea la răspundere penală în baza art. 307 Cod penal nu necesită anularea prealabilă a ordonanței judecătorești; Recurs admis în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 7) CPP, deoarece doi judecători din complet nu au participat la adoptarea deciziei instanței de apel; Pronunțarea unei noi hotărâri de către CSJ.

15 august 2025

Au examinat anterior cauza judecătoria:

Instanța de fond: Sergiu Daguța, Elena Costiuc, Livia Mitrofan
Curtea de apel: Oxana Robu, Silvia Gîrbu, Stelian Teleucă

Textul corespunde originalului

Judecând în lipsa părților recursul în cauza penală privind învinuirea lui Gheorghe Marchitan,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stella Bleșceaga, *Președinte*,
Leonid Chirtoacă,
Ghenadie Eremciuc,
Vladislav Gribincea,
Alexandru Negru, *judcători*,

constată următoarele:

ASPECTE GENERALE ȘI DE PROCEDURĂ

1. Gheorghe Marchitan s-a născut în anul 1948 în raionul Edineț. Din anul 1988 el exercită funcția de judecător. El a fost învinuit, în temeiul art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, de pronunțarea cu bună-știință a unei ordonanțe judecătorești contrare legii.

2. Gheorghe Marchitan a fost apărât de avocații Vadim Marchitan și Victor Mazniuc.

3. Cauza a fost examinată în procedură generală. Prin sentința [Judecătoriei Chișinău, sediul Centru](#), din 23 septembrie 2022, Gheorghe Marchitan a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod penal și liberat de răspundere penală în legătură cu survenirea prescripției.

4. La 15 mai 2024, [Curtea de Apel Chișinău](#) a admis apelul apărării, a casat sentința parțial și a pronunțat o hotărâre nouă prin care Gheorghe Marchitan a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod penal și liberat de pedeapsă penală în legătură cu survenirea prescripției. În rest, sentința a fost menținută.

5. La 12 iulie 2024, apărătorul Victor Mazniuc a depus recurs. El solicită casarea sentinței și a deciziei și achitarea lui Gheorghe Marchitan, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

6. Urmărirea penală a fost pornită la 20 septembrie 2016 și finalizată la 27 ianuarie 2017. Prima instanță a examinat cauza în perioada 06 februarie 2017 – 23 septembrie 2022. Instanța de apel a examinat cauza între 21 decembrie 2022 și 15 mai 2024. La 08 noiembrie 2024, dosarul a ajuns la Curtea Supremă de Justiție.

7. La 05 iunie 2025, cauza a fost repartizată repetat judecătorului Alexandru Negru. Prin încheierea din 04 iulie 2025, în temeiul art. 433 alin. (2) Cod de procedură penală, completul din trei judecători a dispus examinarea cauzei într-un complet format din cinci judecători.

ÎN FAPT

a. Învinuirea adusă

8. Gheorghe Marchitan este învinuit că, exercitând funcția de judecător al judecătoriei Căușeni, la 18 martie 2011, a emis cu bună știință o hotărîre contrară legii. El a emis ordonanța judecătorească nr. 2p-626/11, prin care s-a încasat în mod solidar de la Alexandru Pavlenko, cu domiciliul în Republica Moldova, or. Căușeni, SRL „Orion”, cu sediul în Federația Rusă, or. Moscova, SRL „ЗилБер”, cu sediul în Federația Rusă, or. Moscova și de la Augela Systems LLC, cu sediul în Marea Britanie, Birmingham, în beneficiul lui „Valemont Properties” LTD, cu sediul în Marea Britanie, Londra, suma de 200.000.000 (două sute de milioane) de dolari SUA și 25.000 de lei.

9. Potrivit actului de învinuire, ordonanța nr. 2p-626/11 constituie un act contrar legii deoarece:

- a) Contrar art. 137 alin. (1) și art. 138 alin. (4) Cod de procedură civilă, actele anexate la cererea de eliberare a ordonanței erau copii necertificate;
- b) Contrar art. 139 alin. (1), coroborat cu art. 347 alin. (4) și art. 466 alin. (1), (2), (3) și (5) Cod de procedură civilă, procurile în baza cărora semnatarul cererii de eliberare a ordonanței judecătorești, Bogdan Kuchay, pretindea că acționează în interesul „Valemont Properties” LTD, nu erau supralegalizate de statele de origine (Federația Rusă, Marea Britanie și de ambasada Republicii Moldova în statele respective). Aceste acte erau anexate în copii necertificate și nu erau traduse în limba română, contrar art. 137 alin. (1) și art. 138 alin. (4) Cod de procedură civilă.
- c) La cerere nu era anexată nicio probă că Alexandru Pavlenko are domiciliul în Republica Moldova, or. Căușeni;
- d) Contrar art. 137 alin. (1) și 138 alin. (4), coroborat cu art. 347 alin. (3) Cod de procedură civilă și art. 39 alin. (1), dar și contrar art. 39 și 40 din Legea nr. 1527 din 22 iunie 1993 cu privire la cambie, la cerere nu erau anexate acte obligatorii care să confirme relațiile civile între părți, existența datoriei acestora, respectarea procedurii prealabile, modul de eliberare a cambiei de către Augela Systems LLC și modul în care a apărut datoria;
- e) Mecanismul ce implica folosirea unor persoane fizice și juridice interpose din Republica Moldova, în calitate de „garanți” a unor pretinse relații dintre companii din Federația Rusă și companii din afara acesteia, constituia elementul cheie al operațiunii de spălare de bani în proporții deosebit de mari, numită „Laundromatul Rusesc”. Mișcarea sumei de 200.000.000 de dolari SUA din băncile din Federația Rusă spre băncile din Republica Moldova și, ulterior, spre băncile din Marea Britanie și Letonia, constituia o parte din suma totală de 17.8 miliarde de dolari SUA a cărei proveniență a fost deghizată, inclusiv prin modalitatea descrisă anterior;

f) contrar pct. 10 al Instrucțiunii privind ținerea lucrărilor de secretariat în judecătoria și curțile de apel, aprobată prin hotărârea CSM nr. 473/21 din 18 decembrie 2008, după emiterea ordonanței, la dosar au fost anexate înscrisuri pretins provenite de la debitori, fără a fi înregistrate de instanță, precum și o factură de achitare a taxei de stat emisă pe 17 martie 2011, deși cauza fusese deja înregistrată în instanță pe 14 martie 2011.

10. Potrivit învinuirii, prin aceste acțiuni, sistemul de justiție din Republica Moldova a fost implicat într-un proces complex de spălare de bani, fapt care a subminat autoritatea și prestigiul justiției, a generat o imagine negativă a sistemului judecătoresc din Republica Moldova pe plan internațional și pierderea încrederii în instanțele de judecată la nivel național. Faptele respective au fost calificate conform art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, adică pronunțarea cu bună știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii, soldată cu urmări grave. La 27 aprilie 2021, procurorul în Procuratura Anticorupție, Irina Gheorghisțean, a modificat învinuirea în art. 307 alin. (1) Cod penal, fără a reține agravanta „urmări grave” (f.d.139-142, vol. III).

b. Probele acuzării

11. Martorul Cristina Lupușor, șef al secției Supravegherea Prestatorilor de Servicii de Plată și Emitenții de Monedă Electronică din cadrul Băncii Naționale a Moldovei, a relatat că a fost membră a unui grup de lucru desemnat pentru efectuarea unui control tematic la BC „Moldindconbank” SA în perioada 03 martie - 19 mai 2014. În urma verificărilor efectuate, au fost constatate două aspecte: a) debitorii menționați în actele executorii (ordonanțele judecătorești) nu aveau conturi deschise la BC „Moldindconbank” S.A.; și b) ordonanțele judecătorești vizau persoane juridice nerezidente ca debitori, în timp ce ordinele incaso indicau drept plătitori bănci din Federația Rusă, cu conturi corespondente la BC „Moldindconbank” S.A.. BC „Moldindconbank” S.A. a executat ordine incaso care nu respectau prevederile pct. 5.1 lit. b) și d) din Regulamentul privind suspendarea operațiunilor, sechestrarea și perceperea mijloacelor bănești, întrucât informațiile din documentele executorii nu corespundeau celor din ordinele incaso (f.d. 95-99, vol. I).

12. Martorul Andrei Burciu, șef al secției Combaterea Spălării Banilor din cadrul Băncii Naționale a Moldovei, a comunicat că a fost membru a unui grup de lucru desemnat pentru efectuarea unui control tematic la BC „Moldindconbank” SA. În cadrul controlului s-a stabilit că, în perioada 01 ianuarie 2011 - 03 martie 2014, unii clienți ai băncii, executori judecătorești, persoane juridice și fizice nerezidente, au efectuat tranzacții în proporții deosebit de mari care aveau caracter tranzitoriu, prin intermediul conturilor corespondente ale băncilor din Federația Rusă deschise la BC „Moldindconbank” S.A., din contul debitorilor indicați în încheierile judecătorești (f.d. 90-94, vol. I).

13. Martorul Alexandru Pavlenko a comunicat că denumirile „Valemont Proprieters” și „Augela Systems LLC” nu-i sunt cunoscute. El nu știe nimic despre cauza civilă în care el și companiile respective sunt debitori pentru suma de 200.000.000 de dolari SUA. El niciodată nu a primit vreo somație sau solicitare de plată. În perioada 2010-2011, el, contra unei sume de 100 de dolari SUA transmisă de o persoană puțin cunoscută drept Oleg, a semnat câteva foi fără text, iar la dictarea aceluiași bărbat, a scris o recipisă pe care o recunoaște ca cea anexată la dosar (corpul delict). El nu s-a prezentat la Judecătoria Căușeni și nu a depus niciun document la cancelaria instanței (f.d. 76-77, vol. IV).

14. Procesul-verbal de ridicare din 20 septembrie 2016 (f.d. 42-43, vol. I). Cauza civilă nr. 2-626/2011, deschisă la 14 martie 2011 la cererea „Valemont Properties” LTD către debitorii Alexandru Pavlenko, SRL „Orion”, SRL „ЗилБер” și Augela Systems LLC, este pe 41 de file. Dosarul a fost ridicat de la judecătoria Căușeni în calitate de corp delict (f.d. 221 vol. I). Informațiile reflectate de înscrisurile anexate la această cauză atestă următoarele:

- a) Deși cererea de eliberare a ordonanței judecătorești este înregistrată la 14 martie 2011 cu nr. 281, ordinul de încasare a numerarului în sumă de 25.000 de lei cu titlu de taxă de stat, este emis de Banca de Economii la 17 martie 2011 (f.d. 6), la trei zile de la înregistrarea cererii de eliberare a ordonanței. În aceeași zi, este emisă și încheierea judecătorului Gheorghe Marchitan privind primirea cererii și fixarea termenului de judecare pentru 18 martie 2011 (f.d.1). Un înscris care să ateste că bonul de plată a taxei de stat a fost depus prin intermediul cancelariei nu există la dosar și nu este clar cum el a fost anexat la dosar;
- b) Cererea de eliberare a ordonanței judecătorești este redactată în limba română. Pe ea nu este aplicată nici o semnătură, doar mențiunea dactilografiată ”semnat” (f.d. 2-5). Imediat după ordinul de încasare a taxei de stat din 17 martie 2011 (f.d. 6), în dosar se regăsește o altă cerere de eliberare a ordonanței judecătorești, redactată în limba rusă și semnată de Bogdan Kuchay în calitate de reprezentant în bază de procură al creditorului (f.d. 7-11). Cererea este înregistrată la judecătoria Căușeni cu același număr ca și cererea nesemnată (nr. 281 la data de 14 martie 2013);
- c) Procurile în baza cărora Bogdan Kuchay pretinde că acționează în interesul „Valemont Properties” LTD nu sunt supralegalizate de statele de origine (Marea Britanie și de ambasada Republicii Moldova în statele respective). Aceste acte sunt anexate în copii necertificate și nu sunt traduse în limba română;
- d) Toate actele anexate la cererea de eliberare a ordonanței judecătorești sunt copii necertificate (f.d. 12-26);
- e) La cererea depusă în instanța de judecată nu este anexată nicio probă că Alexandru Pavlenko își are domiciliul în Republica Moldova, or. Căușeni;

- f) La cerere nu sunt anexate acte autentice care să ateste refuzul de acceptare sau de plată a cambiei;
- g) La cerere nu sunt anexate acte care să demonstreze că posesorul cambiei a avizat girantul și trăgătorul despre neacceptare sau despre neplată. La fel, la cerere nu sunt acte care să elucideze modul de apariție a datoriei, caracterul relațiilor dintre „Valemont Properties” LTD și Alexandru Pavlenko, SRL „Orion”, SRL „ЗилБер” și „Augela Systems” LLC;
- h) Potrivit informațiilor din cererea de eliberare a ordonanței judecătorești, SRL „Orion” își are sediul în Federația Rusă, or. Moscova. SRL „ЗилБер” își are sediul în Federația Rusă, or. Moscova. Augela Systems LLC își are sediul în Marea Britanie, Birmingham, iar „Valemont Properties” LTD - în Marea Britanie, Londra;
- i) Copia girului notat pe andosarea cambiei anexate la dosar (f.d. 12), nu conține mențiuni despre transmiterea dreptului de creanță către „Valemont Properties” LTD. Până la emiterea ordonanței din 18 martie 2011, judecătorul Gheorghe Marchitan nu a avut acces la un înscris care să demonstreze contrariul celor specificate în respectiva copie. Totuși, un asemenea înscris a fost anexat la dosar, în circumstanțe neclare, după emiterea ordonanței (f.d. 30);
- j) Pe ordonanța nr. 2-626/2011 (f.d. 27-29) se regăsește semnătura lui Gheorghe Marchitan. În ordonanță judecătorul a făcut următoarele mențiuni: 1) cambia nr. 000005471 din 25 februarie 2010 în deplină măsură corespunde reglementărilor legislației în vigoare; 2) creditorul „Valemont Properties” LTD este posesorul legal al cambiei și deține toate drepturile ce rezultă din cambie ca și primul deținător; 3) judecătoria Căușeni este competentă să examineze litigiul în procedură în ordonanță; 4) debitorii solidari ai cambiei sunt Alexandru Pavlenko, SRL „Orion”, SRL „ЗилБер” și Augela Systems LLC. Invocând art. 345 lit. b) din Codul de procedură civilă, judecătorul a dispus încasarea în mod solidar de la debitorii Pavlenko Alexandru, SRL „Orion”, SRL „ЗилБер”, și de la Augela Systems LLC, în beneficiul creditorului „Valemont Properties” LTD, suma de 200.000.000 (două sute milioane) de dolari SUA și 25.000 de lei;
- k) După emiterea ordonanței, în aceeași zi, la dosar au fost anexate înscrisuri provenite de la debitori, fără a fi înregistrate de instanță conform procedurii legale (f.d. 30-40). Printre înscrisuri se regăsesc: 1) o nouă copie a cambiei cu nr. 000005471, în andosarea căreia este făcută mențiune despre titularul Valemont Properties LTD (f.d. 30); 2) o declarație din numele lui Alexandru Pavlenko în care respectivul afirmă că a primit copia ordonanței nr. 2-626/2011 din 18 martie 2011 privind încasarea de la el, în calitate de persoană obligată prin cambie (andosant), a sumei de 200.000.000 dolari SUA și că nu solicită anularea ei; 3) cereri emise de SRL „Orion”, SRL

„ЗилБер” și Augela Systems LLC (f.d. 37-39), toate datate cu 18 martie 2011. Potrivit acestor cereri, fiecare companie menționează că nu are temeiuri de a solicita anularea ordonanței 2-626/2011. În cererea SRL „ЗилБер” se menționează că ordonanța ar fi fost emisă la 17 martie 2011.

15. Scrisoarea nr. 01/985 emisă de Agenția de Administrare a Instanțelor Judecătorești la 27 decembrie 2016 (f.d. 224-229 vol. I) confirmă că repartizarea dosarului a avut loc la 14 martie 2011, ora 13:13:34. Extrasele din PIGD atestă acțiunile realizate de judecător pe parcursul examinării.

16. În scrisoarea nr. 13/6-80 emisă de Serviciul Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor la 06 ianuarie 2017 (f.d. 232 - 234 vol. I) este menționat că a existat o schemă de spălare de bani (estimativ 22 de miliarde de dolari SUA) proveniți din băncile din Federația Rusă. Aceasta a fost gândită și executată în baza a trei componente, dimensiunea juridică, dimensiunea financiară internă și dimensiunea financiară externă. Fiecare din părți (creditor, debitor, garant fidejutori) îndeplineau un anumit rol. „Valemont Properties” LTD cu sediul în Marea Britanie, Londra, avea scopul de a evita achitarea impozitelor și taxelor ca urmare a fluxurilor financiare ce urma să-l primească în conturi. Ea avea conturi deschise la Trasta Komerbanka Letonia și la BC Moldindconbank SA și a participat în toate cele trei dimensiuni. Augela Systems LLC avea un rol limitat și era implicată doar în dimensiunea juridică a schemei de spălare de bani. Ea nu a participat la operațiuni financiare survenite ca urmare a emiterii ordonanței judecătorești. „Fidejutorul” Alexandru Pavlenko nu a efectuat tranzacții bancare. El a fost inclus în schemă doar pentru crearea pretextului pentru examinarea cererii de instanțele judecătorești din Republica Moldova. Companiile SRL „Orion” și SRL „ЗилБер” au fost incluse în schemă pentru a crea un „tunel” prin care să se tranziteze mijloacele financiare din Federația Rusă pe conturile corespondente ale BC Moldindconbank SA. Aceste companii nu au deschis conturi bancare în BC Moldindconbank SA, iar încasările forțate erau efectuate de pe conturile corespondente deschise de băncile din Federația Rusă la BC Moldindconbank SA. În temeiul ordonanței judecătorești nr. 2-626/2011 s-au încasat forțat mijloace bănești de pe conturile corespondente deschise de băncile KB Inkredbank, OAO Bank MBFI, ZAO Baltika Bank și ZAO Zato Bank la BC Moldindconbank SA. Ulterior, mijloacele financiare încasate au fost convertite și transferate în conturile „Valemont Properties” LTD de la Trasta Komerbanka Letonia și la BC Moldindconbank SA.

17. Nota Informativă a Curții Supreme de Justiție privind examinarea cauzelor în procedura în ordonanță ce vizează încasarea unor sume considerabile de la agenți economici străini (f.d. 162-214 vol. I) menționează despre identificarea a 53 de dosare de categoria respectivă. În 29 de cazuri, judecătorii au pronunțat ordonanțe, iar în 24 de cazuri a fost refuzată în primirea cererii de eliberare a ordonanței.

18. La etapa urmăririi penale (f.d. 52-53; 248-249 vol. I), Gheorghe Marchitan a declarat că semnătura din ordonanța din 18 martie 2011 îi aparține. Ordonanța a fost pregătită de greșiera sa, iar el doar a semnat-o, după care dosarul a fost transmis la cancelarie. Expedierea actelor către debitor și creditor nu este lucrul său. Din câte ține minte, obiecții împotriva ordonanței în cancelarie nu au fost înaintate. Nu cunoaște cine a depus cererea și cine a luat ordonanța. În instanța de fond (f.d. 126 vol. III f.d. 143 vol. III), Gheorghe Marchitan a refuzat să facă declarații. El doar a indicat că ordonanța este emisă de el, ea este legală și pe ea este semnătura sa. Ordonanța a fost emisă în termenele stabilite de lege, nu a fost atacată de nimeni și nu este anulată. Cererea i-a fost distribuită aleatoriu și el, în termen de cinci zile, a emis ordonanța.

c. Sentința

19. La 23 septembrie 2022, [Judecătoria Chișinău, sediul Centru](#), a emis sentința. Gheorghe Marchitan a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod penal. Instanța l-a liberat de răspundere penală, deoarece a intervenit prescripția. În temeiul art. 265 lit. a) Cod de procedură civilă, a fost încetat procesul civil privind anularea ordonanței judecătorești.

20. Prima instanță a explicat că probele cercetate în ședință, demonstrează pronunțarea la 18 martie 2011 cu bună știință a unei hotărâri contrare legii de către Gheorghe Marchitan precum și intenția lui de a elibera ordonanța judecătorească cu sfidarea crasă a legii. Faptele acestuia întrunesc elementele constitutive ale componenței de infracțiune incriminate. Carențele legate de procedura emiterii ordonanței, reprezintă în esență temeuri, atât pentru derularea unei proceduri disciplinare, cât și pentru exercitarea căilor de atac. Amploarea neajunsurilor admise și atitudinea judecătorului în raport cu sfidarea evidentă a normelor și principiilor de drept, operativitatea derulării acțiunilor de la înregistrarea cererii până la executarea ordonanței, exclud orice dubiu asupra intenției inculpatului de a ignora cu bună știință prevederile legale aplicabile speței și de a sfida ordinea de drept. Această concluzie a fost fundamentată pe următoarele constatări.

- a) Toate înscrisurile anexate la cererea de eliberare a ordonanței judecătorești erau depuse în copii necertificate, iar acest fapt era contrar art. art. 137 alin. (1), 138 alin. (4) și art. 139 alin. (1) Cod de procedură civilă. Bonul de plată a taxei de stat este emis pe 17 martie 2011, peste trei zile după depunerea cererii. Anexarea lui la dosar s-a făcut în condiții netransparente cu eludarea procedurii legale (fără înregistrare prin cancelaria instanței). În asemenea circumstanțe, judecătorul urma să nu dea curs cererii, conform art. 349 alin. (1) Cod de procedură civilă;
- b) Actele ce ar atesta împuternicirile persoanei care a semnat cererea de eliberare a ordonanței judecătorești nu erau certificate și nici

supralegalizate în mod corespunzător, iar acest fapt era contrar art. 139 alin. (1) și art. 466 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă. În aceste condiții, judecătorul urma să restituie cererea, conform art. 170 alin. (1) lit. e) Cod de procedură civilă;

- c) Toate anexele la cererea de eliberare a ordonanței judecătorești erau în limba engleză sau rusă. Acestea nu erau traduse în limba română, cu autentificarea traducerii, fapt care era contrar art. 466 alin. (5) Cod de procedură civilă;
- d) În dosar nu se regăsesc înscrisurile care au ”inspirat” judecătorul să includă anumite informații care se regăsesc în ordonanță.
- e) Cererea de eliberare a ordonanței judecătorești era orientată împotriva a patru debitori, trei din care nu erau din Republica Moldova. Acest fapt, potrivit art. 348 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură civilă, impunea refuzul în primirea cererii. La cererea de eliberarea a ordonanței nu erau anexate înscrisuri ce demonstrează că Alexandru Pavlenco avea domiciliul în circumscripția Judecătoriei Căușeni. Actele de la dosar nu demonstau în mod clar că Alexandru Pavlenco ar fi debitor și că el ar fi fost înștiințat despre datorie. Versiunea că Alexandru Pavlenco, locuitor al or. Căușeni, ar datora unei companii din Marea Britanie 200 de milioane de dolari SUA, în lipsa unui act care să o confirme în mod convingător, este atât de neverosimilă și surprinzătoare încât trezește dubii chiar și unui neprofesionist. Unui judecător diligent această situație urma să-i trezească un nivel sporit de precauție;
- f) La dosar nu erau anexate dovezi că „Valemont Properties” LTD s-a adresat debitorilor cu cereri prelabile și că ei ar fi recepționat aceste notificări. Acest fapt, potrivit art. 347 alin. (3) și art. 349 alin. (1) Cod de procedură civilă, impunea emiterea încheierii de a nu da curs cererii;
- g) La dosar se regăsesc înscrisuri datate cu 18 martie 2011, adresate direct judecătorului Gheorghe Marchitan. Acestea sunt anexate la câteva ore de la emiterea ordonanței judecătorești și exprimă acordul tuturor debitorilor cu ordonanța emisă. Conținutul lor se aseamănă după maniera de expunere și formă. Indicii că ordonanța ar fi fost transmisă părților, prin alte modalități decât prin scrisoare simplă, la dosar nu sunt. Forma înscrisurilor transmise din numele părților, maniera de redactare și depunerea lor pe numele judecătorului Gheorghe Marchitan, în aceeași zi cu ziua emiterii ordonanței, de către trei companii diferite, dintre care una în Marea Britanie și două în Federația Rusă, trezește dubii că emitenții cunoșteau din timp despre emiterea actului judecătoresc și erau în așteptarea eliberării ordonanței de către judecătorul Gheorghe Marchitan.

21. Instanța a apreciat că toate aceste circumstanțe demonstrează o sfidare de către judecător a normelor de drept enumerate. Neajunsurile pe care le avea

cererea „Valemont Properties” LTD puteau convinge chiar și o persoană cu o minimă instruire juridică că cerere de eliberare a ordonanței nu putea fi admisă. Maniera în care a acționat judecătorul și atitudinea lui față de carențele respective confirmă că unicul lui scop era acela de a admite cererea „Valemont Properties” LTD, și nicidecum de a aplica legea conform spiritului și literei ei. Amploarea neajunsurilor, numărul omisiunilor admise de judecător, operativitatea de care s-a dat dovadă de la înregistrarea cererii până la executarea ordonanței, exclude orice dubiu referitor la faptul că inculpatul a acționat cu rea credință și cu intenția directă de a sfida ordinea de drept și de a deroga cu bună știință de la prevederile legale, care îl împiedicau să emită ordonanța la 18 martie 2011.

22. Instanța a menționat că ordonanța judecătorească este un act de dispoziție cu forță juridică executorie, el se emite de un judecător în cadrul unei proceduri simplificate, el poate avea caracter irevocabil. Ordonanța se încadrează în termenul juridic generic de „hotărâre”, utilizat la art. 307 Cod penal. Art. 120 din Constituție operează doar cu noțiunile generice de sentință și hotărâre. Art. 20 alin. (1) din Legea 514 cu privire la statutul judecătorului definește că sunt hotărâri toate actele de dispoziție emise de judecător. Anterior, instanțele de judecată nu au fost puse în situația de a decide asupra acestui subiect din perspectiva art. 307 Cod penal, iar explicația dată, vine să stabilească domeniul de aplicabilitate a normei penale și nu este în disonanță cu esența infracțiunii în sine. Relațiile sociale protejate de art. 307 Cod penal sunt relațiile sociale ce asigură funcționarea normală a instanțelor judecătorești și înfăptuirea justiției. Aceste relații au fost afectate prin fapta inculpatului. Scopul legiuitorului a fost de a institui un nivel sporit de responsabilitate a magistraților, astfel ca gradul de lor de independență să fie direct proporțional cu gradul lor de responsabilitate. Ar fi imposibil ca legiuitorul să fi dorit să instituie această regulă doar cu referire la hotărârile ilegale și să asigure o excepție pentru ordonanțele ilegale.

23. Prima instanță a apreciat că lipsa unei contestații a actului de dispoziție nu înlătură caracterul ilegal al acestuia. Astfel, nici în hotărârea Curții Constituționale nr. 12 din 27 martie 2017, nici în Opinia Comisiei de la Veneția 967/2019 nu este specificat că o astfel de condiție ar fi una indispensabilă.

24. Instanța a indicat că, de la momentul comiterii infracțiunii (18 martie 2011), au trecut mai mult de cinci ani. Acest termen a expirat la 18 martie 2016. Prin urmare, instanța a dispus eliberarea de răspundere penală a inculpatului.

25. Acțiunea civilă inițiată la cererea procurorului privind anularea ordonanței nr. 2-626/2011 a fost încetată, din motiv că o astfel de cerere nu urmează a fi soluționată în procedura civilă.

26. Judecătorul Sergiu Daguța a formulat o opinie separată. El a indicat că ordonanța judecătorească nu poate constitui obiectul material al infracțiunii prevăzute de art. 307 Cod penal. A invocat că art. 14 Codul procedură civilă distinge clar noțiunea de hotărâre de cea de ordonanță, iar interpretarea făcută în

sentință este una extensivă și defavorabilă, ceea ce este contrar art. 3 alin (2) Cod penal. El a mai menționat că probele din dosar nu sunt suficiente pentru a demonstra că încălcările admise de către inculpat au fost intenționate.

d. Apelul și procedura în apel

27. La 26 septembrie 2022, avocatul Vadim Marchitan, în numele inculpatului, a declarat apel nemotivat. La 18 noiembrie 2022, acesta a declarat apel motivat, în care a solicitat casarea sentinței și achitarea inculpatului, pe motiv că în acțiunile acestuia nu sunt întrunite elementele infracțiunii, nu a fost constatată fapta infracțiunii, precum și din motivul că a fost deja scos de sub învinuire pe aceeași faptă. El a invocat că au fost admise încălcări severe ale legii și practicii judiciare. Din înscrisurile anexate la dosar reiese că debitorii au recunoscut datoria încasată prin ordonanța judecătorească și cheltuielile de judecată, iar ulterior, nu au înaintat obiecții. Ordonanța din 18 martie 2011 este conformă cadrului legal și practicii judiciare, a devenit irevocabilă prin necontestare și este prezumată a fi legală. Nu există și nici nu poate exista o confirmare juridică a faptului că aceasta ar fi contrară legii. În lipsa unei astfel de confirmări, nu există temei pentru angajarea răspunderii conform art. 307 Cod penal. Interpretarea extensivă defavorabilă și aplicarea prin analogie a legii penale este interzisă de art. 3 alin. (2) Cod penal, art. 22 din Constituție și art. 7 CEDO. Aceleași rigori sunt impuse prin decizia Curții Supreme de Justiție nr. 2ri-417/17, din 06 decembrie 2017, care delimitează clar diferența între ordonanță și hotărâre, statuând că ordonanța nu constituie hotărâre.

28. În instanța de apel, Gheorghe Marchitan a indicat că nu recunoaște vina și solicită achitarea sa (f.d. 49 vol. V). El a indicat că nu poate fi tras la răspundere un judecător pentru emiterea unei ordonanțe. Nici creditorul, nici debitorul, nu au depus obiecții la ordonanța emisă de el. Prima instanță și-a depășit atribuțiile. Ea nu era în drept să dea apreciere ordonanței emise de el.

29. La ședința din 06 martie 2024 (f.d. 46 vol. III), completul compus din judecătoria Oxana Robu, Silvia Gîrbu și Stelian Teleucă a finisat cercetarea judecătorească, dezbaterile judiciare și a audiat ultimul cuvânt al inculpatului. Președintele completului a anunțat că pronunțarea deciziei va avea loc la 15 mai 2024. Mențiune despre retragerea completului în deliberare nu a fost făcută.

30. La 15 mai 2024, președintele ședinței, Oxana Robu, a verificat prezența participanților la proces și a pronunțat decizia. [Curtea de Apel Chișinău](#) a admis apelul, a casat parțial sentința, inclusiv din oficiu, în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală. Instanța a pronunțat o nouă hotărâre prin care Gheorghe Marchitan a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod penal și liberat de pedeapsă penală în temeiul art. 60 alin. (1) lit. b) Cod penal. În rest, sentința a fost menținută.

31. Instanța a reținut că instanța de fond eronat a dispus liberarea inculpatului Gheorghe Marchitan de răspundere penală. Deși termenul de prescripție a

expirat, instanța de fond trebuia să recunoască vinovăția inculpatului și să pronunțe o sentință de condamnare, fără stabilirea pedepsei, și să dispună liberarea de pedeapsă, potrivit art. 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală.

32. Instanța a reiterat argumentele de fapt și de drept specificate în sentință. Ea a respins solicitarea apărării privind încetarea procesului penal, pe motiv că, prin ordonanța Procuraturii Anticorupție din 30 septembrie 2020, inculpatul a fost scos de sub urmărire penală în baza art. 42 alin. (5), art. 243 alin. (3), lit. b) Cod penal (f.d.107-103, vol. III). Ea a menționat că obiectul ordonanței procurorului și a sentinței este diferit. Ea a combătut și argumentul apărării potrivit căreia completul nu ar fi fost legal constituit, întrucât judecătoria Livia Mitrofan urma să fie recuzată și ar fi fost supusă unor presiuni pentru a-l condamna pe Gheorghe Marchitan, în scopul evitării unor sancțiuni. Instanța a reținut că această afirmație este lipsită de temei, întrucât cererea de recuzare bazată pe acest temei a fost respinsă la 27 mai 2019.

33. Decizia motivată a fost pusă la dispoziția părților și publicată pe portalul instanțelor judecătorești la 15 mai 2024. Președintele ședinței a semnat decizia în nume propriu și în numele judecătorilor Silvia Gîrbu și Stelian Teleucă, cu mențiunea că ultimii sunt în imposibilitate de a semna deoarece au demisionat la 08 mai 2024.

e. Recursul

34. La 12 iulie 2024, apărătorul Victor Mazniuc și Gheorghe Marchitan au depus recurs în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 1), 4, 6) și 7) Cod de procedură penală. Ei solicită casarea sentinței și deciziei și achitarea lui Gheorghe Marchitan, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, sau, subsidiar, trimiterea cauzei la rejudecare.

35. Recurenții susțin că hotărîrea și decizia contestate pun în discuție autoritatea lucrului judecat. Ordonanța emisă de judecător nu a fost contestată și nici anulată, iar ea se bucură de autoritatea lucrului judecat. Nu există un act de dispoziție care să constate că aceasta este ilegală. Instanța penală nu poate da apreciere legalității ordonanței. Prima instanță s-a abătut de la jurisprudența uniformă a Curții Supreme de Justiție. Respectivul argument a determinat concluzii de neîntrunire a elementelor componente de infracțiune stabilite de art. 307 Cod penal în deciziile nr. [1ra-1501/2018](#), [1ra-32/2021](#) și [1ra-155/21](#).

36. Instanțele inferioare în mod arbitrar au decis că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunii stabilite de art. 307 Cod penal. În decizia Curții Supreme de Justiție nr. [2ri-417/17](#), din 06 decembrie 2017, este specificat expres că ordonanța judecătorească nu poate fi asimilată hotărârii judecătorești. Cu toate acestea, instanțele inferioare au asimilat ordonanța judecătorească unei hotărâri judecătorești. Această concluzie constituie o interpretare extensivă defavorabilă a legii penale. Ordonanța judecătorească nu era incriminată de art. 307 Cod penal la situația anului 2011. Ea a apărut în legislație în anul 2003, ceea

ce demonstrează că nu putea fi incriminată în anul 2002. Abia în anul 2024, prin Legea nr. 136, ordonanța judecătorească a fost introdusă ca element imaterial al infracțiunii prevăzute de art. 307 Cod penal. Angajarea răspunderii penale inculpatului în aceste condiții constituie abatere de la principiul *nullum crimen sine lege* (art. 7 CEDO). Legea penală defavorabilă nu poate fi aplicată retroactiv.

37. Probele au fost apreciate arbitrar și acestea nu demonstrează dincolo de orice dubiu rezonabil că acțiunile lui Gheorghe Marchitan erau orientate spre pronunțarea cu bună știință a unei hotărâri judecătorești contrare legii. Emiterea ordonanței a fost efectuată cu respectarea tuturor rigorilor stabilite de lege. Pretenția rezulta dintr-un act juridic încheiat prin înscris simplu, iar legea nu dispunea altfel. Contractele de împrumut și de fidejusiune nu sunt acte oficiale eliberate și, prin urmare, nu cad sub incidența condițiilor stabilite de art. 466 Cod de procedură civilă (regula supralegalizării). Nicio probă nu demonstrează că ordonanța nr. 2p-626/2011 a fost emisă cu rea-credință. Nu este demonstrat că inculpatul înțelegea caracterul ilegal al conduitei sale că și-a dorit și cu bună știință realizarea acestor acțiuni. Recurenții consideră că incriminarea lui Gheorghe Marchitan aduce atingere principiului autonomiei judecătorului la emiterea actelor judecătorești. Ei susțin că modul de apreciere a probatoriului și corectitudinea soluției luate nu poate fi pusă în discuție în acest proces, deoarece ele au fost soluționate definitiv de către judecătorul Gheorghe Marchitan, iar actul său a devenit irevocabil prin neatacare. Gheorghe Marchitan nu poate fi persecutat pentru modul în care a interpretat legea.

38. Recurenții susțin că lipsa reluării cercetării judecătorești, după înlocuirea la 06 martie 2024 în completul judiciar a judecătorului Igor Mânăscuță cu judecătorul Silvia Gîrbu, în legătură cu transferul temporar al primului la Curtea Supremă de Justiție, este contrară art. 31 Cod de procedură penală. Prin hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii nr. 211/17 și nr. 219/17 din 08 mai 2024 au fost acceptate cererile de demisie a judecătorilor Silvia Gîrbu și Stelian Teleucă. Împuternicirile lor la examinarea de mai departe a cauzei penale în privința lui Gheorghe Marchitan nu au fost prelungite. La 15 mai 2024, decizia a fost pronunțată în ședință publică, prin citirea dispozitivului, de președintele ședinței. Procesul-verbal al ședinței din 06 martie 2024 nu conține mențiunea despre retragerea în deliberare a completului, ceea ce denotă că deliberarea a avut loc la 15 mai 2024. La aceasta nu au participat judecătorii Silvia Gîrbu și Stelian Teleucă, care au demisionat la 08 mai 2024. Președintele ședinței a aplicat eronat art. 339 alin. (8) Cod de procedură penală și ilegal a semnat decizia, deoarece doi judecători din complet nu au participat la deliberare și nu erau în drept să semneze decizia.

39. Recurenții susțin că, în prima instanță, completul nu a fost constituit potrivit legii, deoarece judecătorea Livia Mitrofan nu putea participa la examinarea acestei cauze. Aceasta ar fi manifestat o opinie preconcepută de condamnare în procesul de examinare a unor cauze similare în privința lui

Serghei Lebediuc și Igor Vornicescu. Opinia separată pe marginea cererii lor de recuzare confirmă temeinicia acestui argument. Ei menționează că, pe aceleași motive, judecătorul Livia Mitrofan a fost recuzată în cauza de învinuire a lui Ștefan Niță, recuzare ce a fost admisă la 06 martie 2023, iar la 30 martie 2024 ea și-a luat abținere pe cauza de învinuire a lui Garri Bivol.

40. În recurs se mai menționează că, prin ordonanța Procuraturii Anticorupție din 30 septembrie 2020, Gheorghe Marchitan a fost scos de sub urmărire penală pe acuzația de comitere prin aceeași faptă a infracțiunii stabilite de art. 42 alin. (5) și art. 243 alin. (3) lit. b) Cod penal. Ei consideră că aceeași faptă a fost investigată în ambele cazuri fapt care face incident art. 4 din Protocolul 7 CEDO.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

41. Partea relevantă a art. 30 Cod de procedură penală este următoarea:

„(5) Apelurile și recursurile împotriva hotărârilor judecătorești în cauzele penale pentru care nu este prevăzută calea de atac apelul, precum și împotriva hotărârilor instanțelor de apel pentru a decide admisibilitatea, se judecă de către instanțele respective în complet format din 3 judecători”.

42. Partea relevantă a art. 31 Cod de procedură penală este următoarea:

„(1) Completul de judecată format în condițiile art. 30 trebuie să rămână același în tot cursul judecării cauzei, cu excepția prevăzută în alin.(3).

...

(3) În cazul în care cauza se judecă în fond de un complet format din 3 judecători și unul din aceștia nu poate participa în continuare la judecarea cauzei din motiv de boală îndelungată, deces sau din motivul eliberării din funcție în condițiile legii, acest judecător este înlocuit de un alt judecător și cauza se judecă în continuare. Judecătorului care intervine în proces i se oferă timp pentru a lua cunoștință de materialele cauzei, inclusiv de cele cercetate în instanță, și pentru a se pregăti pentru participarea de mai departe în proces, însă înlocuirea judecătorului în condițiile prezentului alineat nu necesită reluarea judecării cauzei de la început. Judecătorul este în drept să solicite repetarea unor acțiuni procesuale deja efectuate în ședință în lipsa lui dacă are de concretizat chestiuni suplimentare.

(4) Împuternicirile judecătorilor transferați, degrevați, detașați, suspendați sau eliberați din funcție în timpul judecării cauzelor penale aflate în fază de terminare se mențin, conform hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii, pînă la încheierea judecării cauzei respective.”

43. Partea relevantă a art. 338 Cod de procedură penală este următoarea:

„(1) După încheierea dezbaterilor judiciare, completul de judecată stabilește locul, data și ora pronunțării hotărârii integrale, care nu poate depăși termenul de 45 de zile lucrătoare.

(2) În urma deliberării se adoptă hotărârea integrală”.

44. Partea relevantă a art. 339 Cod de procedură penală este următoarea:

„(1) La deliberare iau parte numai judecătorii în fața cărora a avut loc judecarea cauzei. Completul de judecată deliberează în secret. Divulgarea celor discutate în timpul deliberării este interzisă.

...

(6) Hotărârea motivată se semnează de toți judecătorii care au participat la deliberare.

...

(8) Dacă unul dintre judecătorii completului de judecată nu are posibilitatea de a semna hotărârea, în locul lui semnează președintele ședinței, iar dacă și acesta este în imposibilitate de a semna, în locul lui semnează președintele instanței. În toate cazurile, în hotărâre se menționează cauza imposibilității de a semna.”

45. Partea relevantă a art. 418 alin. (1) Cod de procedură penală este următoarea:

„(1) Deliberarea și adoptarea deciziei se efectuează conform prevederilor art. 338 și 339.”

46. Partea relevantă a art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală este următoarea:

„(1) Recursul este admis dacă:

1) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

...

4) există o cauză care înlătură răspunderea penală sau un temei care exclude urmărirea penală ori determină încetarea procesului penal;

...

6) hotărârea este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.”

7) instanța nu a fost compusă potrivit legii.”

47. Art. 1 alin. (3) Cod penal prevede următoarele:

„(3) Prezentul cod se aplică în conformitate cu prevederile Constituției Republicii Moldova și ale actelor internaționale la care Republica Moldova este parte. Dacă există neconcordanțe cu actele internaționale privind drepturile fundamentale ale omului, au prioritate și se aplică direct reglementările internaționale.”

48. Art. 3 Cod penal prevede următoarele:

„**Articolul 3. Principiul legalității**

(1) Nimeni nu poate fi declarat vinovat de săvârșirea unei infracțiuni nici supus unei pedepse penale, decât în baza unei hotărâri a instanței de judecată și în strictă conformitate cu legea penală.

(2) Interpretarea extensivă defavorabilă și aplicarea prin analogie a legii penale sînt interzise..”

49. La ziua comiterii faptei, 307 Cod penal prevedea următoarele:

„**Articolul 307.** Pronunțarea unei sentințe, decizii, încheieri sau hotărâri contrare legii

(1) Pronunțarea cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri contrare legii

se pedepsește cu amendă în sumă de la 300 la 800 unități convenționale sau cu închisoare de pînă la 5 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de pînă la 5 ani.

(2) Aceeași acțiune:

a) legată de învinuirea de săvârșire a unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave;

...

c) soldată cu urmări grave

se pedepsește cu închisoare de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de pînă la 5 ani.”

50. La ziua de astăzi, art. 307 alin. (1) Cod penal prevede următoarele:

„(1) Pronunțarea cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri, sentințe, decizii, încheieri sau ordonanțe cu încălcarea normelor legale imperative, în scopul favorizării sau defavorizării unei persoane,

se pedepsește cu amendă în mărime de la 1000 la 3000 de unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 5 la 10 ani.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

51. Recursul examinat a fost declarat în mai puțin de două luni de la pronunțarea deciziei motivate a instanței de apel, adică a fost depus în termen.

52. Art. 434 Cod de procedură penală prevede că instanța de recurs verifică legalitatea hotărârii atacate doar în limitele invocate în recurs. Această prevedere nu permite instanței de recurs să admită recursul din alte considerente decât cele invocate în recurs (decizia nr. [1ra-854/2022](#), § 85). Totuși, legea nu interzice instanței de recurs să recalifice considerentele invocate în recurs de la un temei de recurs la altul (decizia nr. [1ra-1520/2023](#), § 56)

53. Recursul este depus în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 1), 4), 6) și 7) Cod de procedură penală. Având în vedere argumentele din recurs, acestea vor fi examinate doar conform temeiurilor prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 4), 6) și 7) Cod de procedură penală. Pentru a facilita înțelegerea hotărârii, temeiurile de recurs vor fi analizate în consecutivitate logică.

a) Art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală

54. Recurenții au invocat temeiul de recurs de la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală sub câteva aspecte. Ei au indicat că sentința și decizia instanței de apel privind constatarea ilegalității ordonanței emise de condamnat se bazează pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor. Acest fapt este și arbitrar, deoarece ordonanța nu a fost anulată și reprezintă un lucru judecat, care nu poate fi pus în discuție decât în căile de atac. De asemenea, ei au pretins că încadrarea juridică a emiterii unei ordonanțe judecătorești conform art. 307 Cod penal reprezintă o interpretare extensivă defavorabilă, ceea ce nu este admis de art. 3 alin. (2) Cod penal. Acest fapt este contrar și practicii constante a Curții Supreme de Justiție și este arbitrar.

55. Curtea Supremă de Justiție a explicat sensul temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală în decizia nr. [1ra-1085/2024](#), §§ 37-42 și în încheierea nr. [1ra-1251/2024](#), § 38. Dezacordul cu motivarea instanței de apel nu este temei de recurs. Pentru a admite un recurs în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, recurentul urmează să probeze că decizia instanței de apel este „arbitrară”, sau se „bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor”. Nu orice eroare în aprecierea probelor poate duce la admiterea recursului în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală. Nu este suficient ca aprecierea să fie nerezonabilă. Ea trebuie să fie „vădit nerezonabilă”, adică să fie evidentă pentru un profesionist și să nu poată fi explicată rațional (decizia CSJ nr. [1ra-1085/2024](#), § 42). În jurisprudența sa, Curtea Supremă de Justiție a explicat că este posibil ca o hotărâre judecătorească să fie în același timp „arbitrară”, cât și „bazată pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor”. Totuși, fiecare din cele două sintagme urmează a fi examinate separat (decizia nr. [1ra-1085/2024](#), § 43). Suntem în prezența unei hotărâri judecătorești arbitrare sau vădit nerezonabile atunci când instanța a comis o eroare de drept sau de fapt pe care nicio instanță rezonabilă nu ar comite-o vreodată, inclusiv când hotărârea judecătorească nu are nici o bază juridică în dreptul intern și nu stabilește nici o legătură între faptele litigiului, legea aplicabilă și rezultatul procedurii (încheierea nr. [1ra-1251/2024](#), § 39).

56. Potrivit legii, Curtea Supremă de Justiție poate declara inadmisibil un recurs bazat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală fără citarea părților în ședință. Conform art. 433 alin. (3) Cod de procedură penală, convocarea părților în ședință este obligatorie doar în cazul recursurilor bazate pe art. 427 alin. (1) pct. 6) „considerate admisibile”, adică a recursurilor considerate prima facie de către Curtea Supremă de Justiție că ar avea șanse mari de a fi

admise (încheierea nr. [Ira-426/2024](#), § 21). De asemenea, după cum rezultă din art. 431 pct. 3) Cod de procedură penală, în cazul recursurilor care nu sunt „considerate admisibile”, instanța nu este obligată să solicite prezentarea referinței.

i. încălcarea legii de către condamnat la emiterea ordonanței judecătorești

57. În această parte, recurenții își exprimă dezacordul cu aprecierea probatoriului de către prima instanță și cea de apel. Totuși, în recurs ei nu explică punctual de ce consideră irațională concluzia instanțelor privind încălcarea de către condamnat a mai multor prevederi legale la eliberarea ordonanței judecătorești. Colegiul reține că instanțele inferioare au invocat o multitudine de argumente în acest sens (para. 20-23, 32). Ele reflectă admiterea de către judecătorul Gheorghe Marchitan a unui număr deosebit de mare de abateri evidente de la prevederi imperative ale Codului de procedură civilă și a Legii nr. 1527 din 22 iunie 1993 cu privire la cambie, dar și emiterea unei soluții pe fond, care nu putea fi emisă în mod rezonabil în baza înscrisurilor de care dispunea judecătorul la momentul emiterii ordonanței judecătorești. Acestea se referă la:

- a) acceptarea în procedură a unei cereri semnate de o persoană a cărei împuterniciri nu erau atestate în mod corespunzător (para. 20.b);
- b) acceptarea cererii în lipsa dovezii de plată a taxei de stat și când toate anexele la aceasta erau depuse într-o limbă străină, fără traducere și certificare în modul prevăzut de lege și (para. 20.a și 20.c);
- c) admiterea cererii de eliberare a ordonanței judecătorești în pofida faptului că aceasta era orientată contra a trei persoane nerezidente, iar materialele dosarului nu demonstau că Pavlenko ar fi codebitor, ar avea careva obligații pecuniare în raport cu „Valemont Properties” LTD, precum și că ar fi fost înștiințat în prealabil despre scadența plății (para. 20.e, 20.f și 20.g);
- d) primirea cererii de eliberare a ordonanței în pofida faptului că nu era probată înregistrarea domiciliului lui Pavlenko în raza de activitate a judecătoriei Căușeni (20.e);
- e) includerea în ordonanță a unor argumente și circumstanțe care nu erau reflectate de actele anexate la cerere (20.d).

58. Un judecător diligent nu ar fi putut să nu observe multitudinea carențelor de mai sus. El nu putea să nu cunoască obligația de a pune în aplicare prevederile art. 348 sau 349 Cod de procedură civilă, care impuneau soluția de refuz în primirea cererii sau, cel puțin oferirea termenului pentru înlăturarea neajunsurilor. De asemenea, el nu putea să nu observe că girul notat pe andosarea cambiei anexate la dosar (vezi para. 14.i), nu conținea mențiuni despre transmiterea dreptului de creanță către „Valemont Properties” LTD, compania care cerea

emiterea ordonanței. Acest fapt excludea din start posibilitatea eliberării ordonanței.

59. Completul subliniază în continuare că întreg setul de documente primit de condamnat era în altă limbă decât cea română. Documentele erau în limba rusă și engleză. Doar cererea de eliberare a ordonanței judecătorești era tradusă în limba română. Chiar dacă completul admite că condamnatul putea cunoaște limba rusă, apărarea nu a susținut vreodată că condamnatul posedă limba engleză la un nivel care să îi permită să înțeleagă fără erori ce era scris în documentele anexate doar în limba engleză, printre care era cambia și procura oferită lui Bogdan Kuchay de către Valemont Properties LTD, creditorul care pretindea suma de 200.000.000 de dolari SUA. Fără a înțelege aceste documente, ordonanța nu putea fi eliberată.

60. Faptele enumerate la alineatele precedente, demonstrează dincolo de orice dubiu rezonabil că judecătorul Gheorghe Marchitan a încălcat prevederile art. 137 alin. (1), art. 138 alin. (4), art. 139 alin. (1), art. 170, art. 347 alin. (3), (4), art. 349, art. 466 alin. (1), (2), (3) și (5) Cod de procedură civilă, precum și art. 39 și 40 din Legea nr. 1527 din 22 iunie 1993 cu privire la cambie. Art. 349 alin. (1) Cod de procedură civilă prescria imperativ necesitatea de a emite o încheiere de a nu da curs cererii în cazul în care aceasta nu corespundea condițiilor de formă și nu era însoțită de dovada de plată a taxei de stat. La fel, prevederile art. 348 alin. (2) lit. b) Cod de procedură civilă prescriau imperativ necesitatea de a refuza primirea cererii în condițiile în care debitorii nu erau în jurisdicția Republicii Moldova, precum și dacă documentele anexate nu confirmau pretențiile debitorului. Suma deosebit de mare (200.000.000 dolari SUA) care era solicitată, de asemenea trebuia să fi trezit interesul sporit al oricărui profesionist și ar fi trebuit să reducă șansa de asemenea erori. Multitudinea încălcărilor și perseverența cu care s-a acționat, confirmă că nu a fost vorba de o simplă scăpare a judecătorului, ci de o acțiune intenționată. Caracterul intenționat al faptei este confirmat implicit și de apariția la dosar a înscrisurilor care puteau fi deținute doar de părți, inclusiv după emiterea ordonanței. Este vorba de chitanța de plată a taxei de stat și de o versiune a cambiei care deja prevedea dreptul „Valemont Properties” LTD de a cere executarea ei. Aceste documente au apărut la dosar deși părțile nu au fost convocate în ședință. Nu este clar cum acestea au ajuns în dosar, deoarece ele nu au fost înregistrate în cancelaria instanței de judecată. Faptul că, chiar în ziua în care a fost emisă ordonanța, debitorii, dintre care majoritatea și aveau sediul peste hotare, au prezentat înscrisuri în care declarau că nu au obiecții la ordonanță (a se vedea para. 20 g)), precum și faptul că aceste cereri au fost adresate condamnatului, confirmă existența unui plan complex de obținere frauduloasă a ordonanței emise de condamnat, iar condamnatul a avut un rol cheie în realizarea acestui plan.

61. Din materialele dosarului nu rezultă că Gheorghe Marchitan ar fi încercat să aplice legea conform spiritului și literei ei. Unica explicație rezonabilă a comportamentului inculpatului este că judecătorul Gheorghe Marchitan a acționat

cu bună știință, cu intenția directă de a primi în procedură și a admite cererea de eliberare a ordonanței judecătorești în pofida oricăror rigori instituite imperativ de lege. Din considerentele respective, completul consideră că este justă concluzia formulată de instanță (para. 21) și subscris acesteia.

62. Raportarea constatărilor de mai sus la informațiile de fapt relevate de materialele dosarului nr. 2-626/11 (para. 14) nu denotă că instanțele inferioare ar fi apreciat probele irațional. Deși susține că această apreciere a probelor este vădit nerezonabilă, apărarea nu a explicat punctual care ar fi trebuit să fie interpretarea corectă a acestor omisiuni. Ea doar invocă că copiile nu ar trebui legalizate, omițând să explice cum au fost posibile celelalte scăpări ale condamnatului și invocând principiul lucrului judecat care rezultă din faptul că ordonanța nu a fost anulată niciodată. Prin urmare, în această parte, recursul este vădit neîntemeiat.

ii. neanularea ordonanței judecătorești

63. Apărarea a susținut că ordonanța din 18 martie 2011 nu a fost anulată și se bucură de autoritatea lucrului judecat. Ea consideră că lipsește „confirmarea juridică a faptului că ordonanța este contrară legii”, care poate fi făcută doar în căile de atac. Lipsa acestei confirmări împiedică formularea concluziei privind caracterul contrar legii al ordonanței. Instanțele investite cu soluționarea fondului acuzației nu pot să statueze pe marginea caracterului legal sau ilegal al acestei ordonanțe. O asemenea acțiune a instanțelor ar afecta autoritatea lucrului judecat, de care se bucură ordonanța. Ei au invocat practica Curții Supreme de Justiție în cauzele nr. [1ra-155/21](#), nr. [1ra-32/2021](#) și nr. [1ra-1501/2018](#).

64. Completul notează în primul rând că art. 307 Cod penal nu menționează că doar o hotărâre judecătorească casată este obiectul imaterial al acestei infracțiuni. Art. 98 Cod de procedură penală de asemenea nu prevede că ordonanțele judecătorești care nu au fost anulate confirmă un lucru care nu mai trebuie dovedit în procesul penal. Mai mult ca atât, art. 449 lit. a) Cod de procedură civilă și art. 458 alin. (3) pct. 1) Cod de procedură penală prevede posibilitatea revizuirii hotărârii judecătorești civile și, respectiv, penale, dacă, prin sentința penală irevocabilă s-a constatat că judecătorul a comis o infracțiune în legătură cu judecarea cauzei. Din aceste norme rezultă implicit că sentința penală de constatare a vinovăției judecătorului în baza art. 307 Cod penal este motiv pentru revizuirea hotărârii judecătorești care constituie obiectul imaterial al infracțiunii prevăzute de art. 307 Cod penal, și nu invers.

65. Completul subliniază că autoritatea lucrului judecat se aplică doar în raport cu actele judecătorești de dispoziție ce rezultă din judecarea contradictorie a fondului cauzei. După ce analizează argumentele părților, judecătorul ia o hotărâre cu privire la fondul cauzei, care, dacă rămâne irevocabilă, în principiu, părțile nu mai pot pune în discuție corectitudinea hotărârii. Scopul procedurii în ordonanță nu este soluționarea definitivă a litigiului, ci obținerea rapidă a unui

titlu executoriu. Ordonanța judecătorească nu este emisă în urma unei proceduri contradictorii. Judecătorul emite ordonanța doar în baza actelor prezentate de reclamant, fără a studia eventualele contraprobe ale pârâtului. Ordonanța are un caracter provizoriu. Pârâtul oricând poate formula obiecții la ordonanță și, dacă acestea confirmă existența unui litigiu de drept, ordonanța urmează a fi anulată. Prin urmare, având în vedere natura procedurii în ordonanță, ordonanța judecătorească nu se emite în urma „judecării” cauzei și nu se bucură de autoritatea lucrului judecat.

66. Principiul plenitudinii de jurisdicției penale ar fi serios afectat, dacă ar fi admisă ideea că, pentru angajarea răspunderii penale, ar fi imperios necesară anularea ordonanței din 18 martie 2011. Ordonanța judecătorească nu poate fi contestată cu apel sau recurs. Potrivit art. 353 alin. (1) Cod de procedură civilă, în caz de formulare ipotetică a obiecțiilor contra ordonanței din 18 martie 2011, însuși inculpatul era competent să emită încheierea de anulare a ordonanței. Aplicarea logicii invocate de apărare, ar duce la concluzia că fără acordul inculpatului, pornirea urmăririi penale împotriva sa în temeiul art. 307 Cod penal, nu este posibilă. De asemenea, în această cauză există indicii de acțiuni concertate între judecător și părțile în proces. Toate părțile au fost de acord cu ordonanța emisă de condamnat, ceea ce excludea formularea unei obiecții la ordonanță. Fără formularea obiecției, ordonanța nu putea fi anulată. În mod evident, o asemenea soluție nu poate fi acceptată. Ea este contrară ideii că răspunderea judecătorului nu depinde de soluția instanței ierarhice, dar de modul în care judecătorul a respectat, sau nu legea, standardele de conduită profesională și de etică (a se vedea Hotărârea Curții Constituționale [nr. 12 din 28 martie 2017](#), § 76). La fel, ea este contrară și cu ideea că un judecător nu poate fi mai presus de lege și că trebuie să existe mereu un echilibru între imunitatea și responsabilitatea judecătorului la emiterea actelor de dispoziție (Amicus curiae [CDLAD\(2017\)002](#), § 17). În ultima opinie, Comisia de la Veneția a subliniat, în paragrafele 43-44, că răspunderea penală și rezultatul căilor de atac sunt două chestiuni separate, care nu trebuie amestecate. Răspunderea penală a judecătorului poate avea loc dacă este dovedită intenția sau neglijență gravă a acestuia la adoptarea actului ilegal. Totuși, dacă hotărârea este în vigoare, acuzarea trebuie să prezinte probe directe deosebit de puternice privind intenția judecătorului de a emite o hotărâre contrară legii.

67. Situațiile factologice din cauzele nr. [1ra-155/21](#), nr. [1ra-32/2021](#) și nr. [1ra-1501/2018](#) invocate de apărare, sunt diferite de situația factologică relevantă de prezenta cauză. Practica respectivă se referă la emiterea contrar legii, a unor acte judecătorești de dispoziție pasibile de contestare în instanțele ierarhic superioare (sentințe sau încheieri). În prezentul caz, este vorba de ordonanțe judecătorești, care, spre deosebire de sentințe și încheieri, nu pot fi contestate cu apel sau recurs pentru ca legalitatea acestora să fie verificată de alți judecători. De asemenea, cele trei hotărâri ale Curții Supreme de Justiție nu analizează în detaliu aspectele din paragrafele 63-64.

68. Prin urmare, și în această parte recursul acuzării este vădit neîntemeiat.

iii. ordonanța judecătorească și obiectul imaterial al art. 307 Cod penal

69. Recurentul pretinde că nu poate exista o condamnare, deoarece ordonanța judecătorească nu este obiect al infracțiunii prevăzute de art. 307 Cod penal. Instanța de fond și de apel au ajuns la concluzia că, deși nu este menționată expres în textul art. 307 Cod penal, ordonanța judecătorească, fiind o formă a hotărârii judecătorești, este obiect al infracțiunii date.

70. Art. 3 alin. (2) Cod penal interzice interpretarea extensivă defavorabilă și aplicarea prin analogie a legii penale. Completul este de acord că textul art. 307 Cod penal nu menționa ordonanța judecătorească printre tipurile de acte judecătorești de dispoziție care pot constitui obiectul infracțiunii date. El menționa doar hotărârea, sentința, decizia și încheierea. Codul penal interzice în mod clar aplicarea prin analogie a legii penale (a se vedea para. 48). Instanța de recurs trebuie să constate în continuare dacă legea penală poate fi supusă diferitor forme de interpretări pentru a stabili sensul ei, alta decât cea gramaticală, atunci când această interpretare este defavorabilă persoanei acuzate.

71. În decizia nr. [1r-15/24](#), Curtea Supremă de Justiție a menționat următoarele în ceea ce privește interpretare legii, fără a face distincție între tipurile de legi:

„17. ... După cum rezultă din art. 71 alin. (4) al Legii nr. 100/2017 cu privire la actele normative, interpretarea legii se face pentru a stabili voința legiuitorului prin prisma scopului pentru care a fost adoptată (interpretarea teleologică). De asemenea, prevederile legii urmează a fi interpretate conform principiului armoniei și coerenței interne (interpretarea sistemică) și a contextului istoric în care a fost adoptată (interpretarea istorică). La rândul său, interpretarea sistemică cu greu poate fi aplicată eficient fără a recurge la regulile logicii (interpretarea logică). Dacă interpretarea teleologică, sistemică, logică și istorică nu permit stabilirea sensului exact al legii, interpretarea gramaticală urmează a fi aplicată prin stabilirea sensului cuvintelor folosite.”

72. Interpretarea din paragraful precedent, este valabilă, în principiu, și la stabilirea sensului legii penale, cu condiția că nu se ajunge la un rezultat imprevizibil și defavorabil pentru făptuitor (*mutatis mutandis* hot. CtEDO [Yüksel Yalçinkaya v. Turcia](#) [GC], 2023, § 271). Din acest motiv, interpretarea gramaticală obține o pondere mai mare, ceea ce însă nu exclude posibilitatea interpretării sistemice, istorice, logice sau teleologice.

73. Completul subliniază că sintagma „unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri” din dispoziția art. 307 Cod penal a fost introdusă în versiunea inițială a Codului penal. Acesta a fost adoptat la 18 aprilie 2002. Sintagma dată îngloba toate tipurile de acte judecătorești de dispoziție care puteau fi emise la momentul elaborării normei. Enumerarea de către legiuitor, în dispoziția art. 307 Cod penal, a tuturor actelor judecătorești de dispoziție nu este întâmplătoare. Ea

demonstrează voința legislativului ca sub incidența art. 307 Cod penal să cadă emiterea oricăror tipuri de acte judecătorești de dispoziție, fără excepție. La 18 aprilie 2002, legislația Republicii Moldova nu cunoștea conceptul de ordonanță judecătorească. Ea a apărut în legislația moldovenească odată cu intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, la 12 iunie 2003.

74. Din perspectiva domeniului de reglementare, ordonanța judecătorească nu se deosebește de hotărârile care erau emise sub imperiul Codului de procedură civilă vechi. Sub imperiul Codului de procedură civilă vechi (1964), pretențiile care derivau din relațiile sociale de genul celor specificate la art. 345 Cod de procedură civilă nou, erau soluționate în ordinea acțiunii civile generale. În aceste cazuri, soluția emisă de instanțe avea forma unei hotărâri. În ochii legiuiitorului, ordonanța judecătorească este pe picior de egalitate cu hotărârea judecătorească, atât din perspectiva metodei de elaborare, a ponderii în exercitarea atribuției de jurisdicție și a forței executorii cu care este investită (art. 344 alin. (2) Cod de procedură civilă).

75. Analiza comparativă a art. 344 și 269 Cod de procedură civilă relevă că, din punct de vedere al activității jurisdicționale, ordonanța judecătorească este un act cu o pondere superioară încheierii. Prin ordonanță, spre deosebire de încheieri, se soluționează fondul anumitor pretenții. Ar fi illogic să se interpreteze că voința legiuiitorului a fost aceea de a exclude ordonanțele din sfera de aplicare a art. 307 Cod penal, în condițiile în care alte acte de dispoziție cu o pondere jurisdicțională mai mică ar cade sub incidența normei respective. Aceeași concluzie rezultă și din scopul incriminării penale a faptei prevăzute de art. 307 Cod penal - combaterea abuzurilor comise deliberat de judecători la emiterea actelor de dispoziție. Ar fi illogic ca abuzurile admise la emiterea ordonanței judecătorești, în cadrul unei proceduri necontencioase și desfășurate rapid, în lipsa părților, să nu fie incriminate conform art. 307 Cod penal, în timp ce emiterea tuturor celorlalte acte de dispoziție să fie incriminate conform acestei norme.

76. În lumina celor specificate la alineatele precedente, completul este de acord cu concluzia instanței de fond și de apel că voința legiuiitorului a fost aceea ca dispoziția art. 307 Cod penal să acopere toate tipurile de acte judecătorești de dispoziție, inclusiv ordonanțele judecătorești. Faptul că prin Legea nr. 136 din 06 iunie 2024, legiuiitorul a ajustat dispoziția art. 307 Cod penal cu sintagma "ordonanțe" (a se vedea para. 50), nu vine decât să confirme această concluzie. [Nota informativă](#) (pag. 60) la proiectul de lege denotă că scopul modificării art. 307 Cod penal nu era să extindă sfera de aplicare a acestui articol față de ordonanțele judecătorești, ci de a clarifica divergențele existente în practica judecătorească și a evita interpretarea neuniformă a respectivului articol. Această modificare avea rol clarificativ și nu poate fi interpretată în sensul că emiterea unei ordonanțe contrare legii nu era pedepsită până la modificarea art. 307 Cod penal (*mutatis mutandis* [Georgouleas și Nestoras v Grecia](#), 2020, § 66).

77. Completul mai notează că, începând cu anul 1988, Gheorghe Marchitan era judecător. La ziua emiterii ordonanței el avea o experiență de judecător de peste 30 de ani. Având în vedere statutul și experiența sa, el nu putea să nu prevadă că emiterea unei ordonanțe judecătorești contrare legii îl face pasibil de răspundere penală în baza art. 307 Cod penal. În tot cazul, în calitatea sa de profesionist în domeniul juridic, știind că nu există nici un precedent comparabil, el trebuia să dea dovadă de o prudență sporită, mai ales având în vedere suma foarte mare care se urmărea a fi încasată prin ordonanța judecătorească (*mutatis mutandis* [Soros v. Franța](#), 2012, § 59).

78. În condițiile celor enunțate, legea aplicabilă era suficient de previzibilă pentru condamnat, iar recursul în această parte este vădit neîntemeiat.

79. Având în vedere cele menționate în paragrafele 57-78 de mai sus, în ceea ce privește temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, recursul este inadmisibil, deoarece este vădit neîntemeiat.

b) Art. 427 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală

80. Recurenții susțin că ordonanța Procuraturii Anticorupție din 30 septembrie 2020 (f.d. 107 vol. III) împiedică angajarea răspunderii penale a lui Gheorghe Marchitan în prezenta cauză.

81. Gheorghe Marchitan a fost învinuit de complicitate la spălare de bani (f.d. 5 vol. I) și de emiterea unei hotărâri contrare legii (f.d. 18 vol. I). Cauzele penale respective au fost derulate în paralel la început, însă au fost conexe ulterior. Prin ordonanța din 30 septembrie 2020 (f.d. 107 vol. III), Gheorghe Marchitan, a fost scos de sub urmărire penală pe capătul de acuzație de comitere a infracțiunii de complicitate la spălarea de bani, deoarece fapta sa nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de spălare de bani.

82. Fapta de complicitate la spălarea banilor este una de natură economică. Ea este distinctă de cea de emitere a unei ordonanțe judecătorești contrare legii. Faptele sunt incriminate în baza unor articole diferite din Codul penal, iar elementele constitutive ale celor două infracțiuni sunt de asemenea diferite. Eventuala legătură factuală dintre faptele care au determinat bănuiala de complicitate la spălarea banilor și bănuiala de emitere a unei ordonanțe contrare legii nu înseamnă că aceste fapte ar fi fost în esență aceleași. Este evident că ordonanța Procuraturii Anticorupție din 30 septembrie 2020 nu constituie un impediment la derularea procesului penal în privința lui Gheorghe Marchitan în temeiul art. 307 Cod penal. Argumentul apărării privind lezarea dreptului subiectiv garantat de art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, este nefondat, deoarece au fost incriminate fapte în esență diferite. Mai mult, condamnatul a fost scos de sub urmărire penală pentru complicitate, din lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii de spălare de bani, nu pentru pe motiv că fapta nu a fost comisă de condamnat. Prin urmare, și în această parte, recursul apărării este vădit neîntemeiat.

c) art. 427 alin. (1) pct. 7) Cod de procedură penală

83. Prin prisma acestui temei de recurs, au fost invocate următoarele argumente:

- a) incompatibilitatea judecătorului din judecătorie, Livia Mitrofan, deoarece a participat la examinarea unor cauze similare;
- b) lipsa reluării cercetării judecătorești după înlocuirea în completul curții de apel a judecătorului Igor Mînăscuță cu judecătorul Silvia Gîrbu;
- c) pronunțarea deciziei recurate de către președintele de complet, după ce judecătorii Silvia Gîrbu și Stelian Teleucă au demisionat.

i. Incompatibilitatea lui Livia Mitrofan

84. Recurenții susțin că judecătorul Livia Mitrofan, se afla în incompatibilitate, deoarece ea a participat la soluționarea cauzelor penale împotriva judecătorilor Serghei Lebediuc și Igor Vornicescu. Acestea sunt similare cu cauza examinată, iar judecătoria ar fi manifestat o opinie preconcepută de condamnare. Potrivit apărării, acest fapt este interzis de art. 33 alin. (2) pct. 6) Cod de procedură penală (există alte circumstanțe care pun la îndoială rezonabilă imparțialitatea judecătorului).

85. Aferent compatibilității judecătorilor la examinarea unor cauze conexe, în decizia nr. [1ra-1309/2023](#) Curtea Supremă de Justiție a menționat următoarele:

„116. ... legislația nu interzice judecătorului să participe în calitate de judecător la judecarea cauzelor conexe. Judecătorul nu poate participa la judecarea cauzei doar dacă el a luat în această cauză hotărâri anterioare judecătii, în care și-a expus opinia asupra vinovăției sau nevinovăției acuzatului (art. 33 alin. (2) pct. 5) Cod de procedură penală). Cu alte cuvinte, judecătorul poate participa ulterior la examinarea cauzelor conexe, atât timp cât, în cauza precedentă, el nu s-a expus asupra vinovăției acuzatului (*mutatis mutandis*, CtEDO, [Kriegisch v. Germania](#) (dec.), 2010; [Khodorkovskiy și Lebedev v. Rusia](#), 2013, § 544).”

86. Din sentința nr. [1-133/17](#), care se referă la judecătorul Lebediuc, nu rezultă că la examinarea cauzei respective judecătorul Livia Mitrofan s-ar fi expus în careva mod asupra vinovăției acuzatului Gheorghe Marchitan. Studiarea cauzei nr. [1-35/17](#) denotă că judecătorul Livia Mitrofan în general nu a participat la examinarea acesteia. Faptul că în alte cauze au fost admise cererile de abținere sau de recuzare (a se vedea para. 39) nu înseamnă automat că procesul de față a fost examinat de un judecător parțial. Modalitatea de interpretare a unei norme nu poate constitui temei de recuzare, deoarece nu vorbește despre o predispoziție a judecătorului în favoarea sau în defavoarea unei părți. Respectarea practicii judecătorești nu poate trezi dubii în ceea ce privește părtinirea judecătorului, iar dezacordul cu practica divergentă a unei instanțe judecătorești urmează a fi exprimat în căile de atac, nu prin formularea cererilor de recuzare, în care nu poate fi soluționat fondul cauzei (*mutatis mutandis* încheierea nr. [1cs-124/2025](#), §

9). Logica apărării este că, din cauza interpretării dispoziției art. 307 Cod penal, judecătorul ar fi incompatibil. Acceptarea acesteia ar însemna că, la un moment dat, niciun judecător din Republica Moldova nu ar mai putea să examineze cauze, deoarece oricare judecător interpretează o anumită normă la un moment dat.

87. Completul de asemenea notează că judecătorul Mitrofan a examinat cauza în prima instanță. Cauza a fost reexaminată în fond în instanță de apel. Completul reiterează că, având în vedere obiectul examinării în instanța de apel, aceste argument nu mai poate fi invocat în recurs, deoarece eventualele carențe sunt absorbite prin examinarea apelului (decizia nr. [1ra-1309/2023](#), § 116 *in fine*). În concluzie, pe acest argumentul recurențelor este vădit neîntemeiat.

ii. Reluarea cercetării judecătorești după înlocuirea judecătorului Mînăscuță

88. Recurenții susțin că lipsa reluării cercetării judecătorești, după înlocuirea în completul judiciar a judecătorului Igor Mînăscuță cu judecătorul Silvia Gîrbu a afectat dreptul inculpatului la un tribunal constituit conform legii.

89. Modificarea componenței completului de judecată care a examinat apelul a avut loc din cauza transferului temporar al judecătorului Mînăscuță la Curtea Supremă de Justiție începând cu 12 noiembrie 2023. Prin Dispoziția nr. 41 a Președintelui interimar al Curții de Apel Chișinău, din 29 decembrie 2023, s-au constituit completele de judecată în cadrul Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău pentru anul 2024, completul nr. 3 fiind compus din Oxana Robu, Silvia Gîrbu, Stelian Teleucă. Cercetarea judecătorească în instanța de apel a început la 11 octombrie 2023. La 06 martie 2024, cercetarea judecătorească a continuat.

90. Completul notează că recurenții nu pretind că Judecătorul Gîrbu nu a participat la judecarea cauzei după retragerea din completul de judecată a judecătorului Mînăscuță. Ei doar susțin ca nu a reînceput cercetarea judecătorească după intervenirea în proces a judecătorului Gîrbu. Art. 31 alin. (3) Cod de procedură penală prevede că, în cazul schimbării unui judecător din complet, judecarea cauzei continuă, însă noului judecător i se oferă timp pentru a lua cunoștință de materialele cauzei. De asemenea aceasta poate cere repetarea unor acțiuni procesuale deja efectuate. Apărarea nu a susținut vreodată că judecătorul Gîrbu nu a avut timp suficient pentru a se pregăti de examinarea cauze, sau că cererea ei de repetare a unor acțiuni procesuale a fost respinsă, ceea ce a afectat nemijlocirea cercetării probelor. Prin urmare, și în această parte recursul este vădit neîntemeiat.

iii. Pronunțarea hotărârii de către președintele de complet, după ce ceilalți doi judecători din complet au demisionat

91. Prin hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii nr. [211/17](#) și nr. [219/17](#), din 08 mai 2024, au fost acceptate cererile de demisie ale judecătorilor Silvia Gîrbu și Stelian Teleucă. Împuternicirile acestora la examinarea de mai departe a cauzei penale în privința lui Gheorghe Marchitan nu au fost prelungite, așa cum permite art. 31 alin. (4) Cod de procedură penală.

92. Decizia contestată cu recurs a fost pronunțată pe 15 mai 2024, peste o săptămână după admiterea cererilor de demisie a judecătorilor Gîrbu și Teleucă. Recurenții pretind că, de facto, decizia instanței de apel a fost adoptată de un singur judecător, deoarece ceilalți doi membri ai completului au demisionat la 08 mai 2024 și nu puteau participa la 15 mai 2024 la adoptarea hotărârii.

93. Art. 30 alin. (5) Cod de procedură penală prevede că apelurile sunt examinate de un complet din trei judecători ai curții de apel. Din interpretarea sistemică a art. 338 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală rezultă că pronunțarea hotărârii integrale este precedată de deliberare. Art. 339 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că la deliberare participă toți judecătorii în fața cărora a avut loc judecarea cauzei, iar de la această regulă legea nu prevede excepții. De regulă, împuternicirile judecătorilor eliberați din funcție în timpul judecării cauzelor aflate în fază de terminare se mențin prin hotărîrea Consiliului Superior al Magistraturii, în temeiul art. 31 alin. (4) Cod de procedură penală.

94. Din materialele cauzei nu poate fi stabilit dacă completul curții de apel s-a retras în deliberare la 06 martie 2024, atunci când a terminat cercetarea judecătorească și a anunțat că decizia sa va fi pronunțată la 15 mai 2024. Procesul verbal al ședinței nu reflectă acest fapt (para. 29). De asemenea, nu este clar când a fost finalizată deliberarea. Din 08 mai 2024, judecătorii Gîrbu și Teleucă erau eliberați din funcție. Pe 15 mai 2024, la pronunțarea deciziei recurate, a participat doar judecătorul Oxana Robu. De asemenea, ultima a semnat decizia în locul celorlalți doi judecători.

95. Dubiile privind neparticiparea la deliberare a judecătorilor în fața cărora s-a examinat cauza sugerează că cauza a fost soluționată de un judecător în loc de un complet din trei judecători, așa cum prevede art. 30 alin. (5) Cod de procedură penală. Aceasta nu este o încălcare tehnică a modului de constituire al completului de judecată, ci o abatere care ridică dubii serioase în ceea ce privește faptul dacă decizia instanței de apel a fost adoptată de trei judecători, sau doar de singurul judecător care a pronunțat hotărârea. Din acest motiv, decizia instanței de apel, urmează a fi casată în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 7) Cod de procedură penală.

iv. Soluția instanței de recurs după admiterea recursului

96. Conform art. 435 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, rejudecarea poate fi dispusă doar în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată în instanța de recurs. Rejudecarea de asemenea nu poate fi dispusă repetat (art. 435 alin. (2) din Codul de procedură penală). Astfel, remiterea la rejudecare este excepția, iar înlăturarea de către instanța de recurs a erorii, fără remitere la rejudecare, este regula (încheierea CSJ nr. [1ra-1737/2022](#), § 20). În această cauză eroarea poate fi corectată în instanța de recurs, fără a trimite cauza la rejudecare.

97. Completul a admis recursul pe un motiv de procedură. Mai sus, completul a apreciat că soluția instanței de apel pe marginea fondului cauzei penale este corectă. Instanța de recurs subscrive argumentării și constatărilor instanței de apel privind constatarea comiterii de către Gheorghe Marchitan a faptelor incriminate. În faptele lui Gheorghe Marchitan sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod penal. Prin urmare, inculpatul este vinovat de comiterea infracțiunii respective.

98. După cum rezultă din paragraful precedent, Gheorghe Marchitan este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod penal. Această normă prevede pedeapsa maximă cu închisoare de până la cinci ani. Conform art. 16 alin. (3) Cod penal, ea reprezintă o infracțiune mai puțin gravă, pentru care termenul de tragerea la răspundere penală este de cinci ani de la ziua săvârșirii. Infracțiunea a fost comisă la 18 martie 2011. Prin urmare, termenul de tragere la răspundere penală a expirat la 18 martie 2016.

99. În decizia [1ra-303/24](#), Curtea Supremă de Justiție a indicat următoarele.

„39. ... pentru expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, emiterea unei sentințe de încetare a procesului penal, conform art. 391 Cod de procedură penală, nu este posibilă. Un asemenea temei nu este prevăzut de acest articol, ci de art. 389 Cod de procedură penală. Art. 391 alin. (1) pact. 6) Cod de procedură penală nu se referă la termenul de prescripție, ci la circumstanțele prevăzute de art. 275 pct. 9) Cod de procedură penală. Prin urmare, în cazul intervenirii termenului de prescripție, instanța va emite o sentință de condamnare conform art. 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală.

40. Completul mai notează că, conform art. 395 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, dispozitivul sentinței de condamnare trebuie să menționeze constatarea că inculpatul este vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate. În același timp, art. 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală prevede expres că, în cazul expirării termenului de prescripție, sentința de condamnare nu va stabili pedeapsa”.

100. Având în vedere cele menționate în paragraful precedent, în speță se impunea emiterea unei soluții de condamnare, cu liberarea lui Gheorghe Marchitan de pedeapsa penală în legătură cu intervenirea prescripției. Deoarece procesul penal în prima instanță a fost încetat, și sentința urmează a fi casată.

101. Din motivele de mai sus, în conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. d) Cod de procedură penală,

COMPLETUL, CU PATRU VOTURI PRO ȘI UNUL ÎMPOTRIVĂ,

Admite recursul apărătorului Victor Mazniuc și a condamnatului Gheorghe Marchitan, casează integral decizia Curții de Apel Chișinău din 15 mai 2024 și pronunță o nouă hotărâre prin care;

- a. Casează sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 23 septembrie 2022, în partea încetării procesului penal;
- b. Rejudecă cauza în partea respectivă și pronunță o nouă hotărâre, prin care Gheorghe Marchitan, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod penal, se liberează de pedeapsă penală în legătură cu expirarea termenului de tragere la răspundere penală;
- c. În rest, sentința se menține fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Președinte

Stella Bleșceaga

Judecători

Leonid Chirtoacă

Vladislav Gribincea

Ghenadie Eremciuc

Alexandru Negru

La decizie este anexată opinia separată a judecătorului Ghenadie Eremciuc.

OPINIE SEPARATĂ

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 23 septembrie 2022, Marchitan Gheorghe Vasile a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.307 alin.(1) Cod penal și liberat de răspundere penală, în legătură cu intervenirea prescripției tragerii la răspundere penală.

S-a încetat procesul civil intentat în baza cererii de chemare în judecată depusă de către Procuratura Anticorupție împotriva Marchitan Gheorghe privind anularea ordonanței judecătorești din 18.03.2011 (nr. 2p/o – 626/2011) a judecătoriei Căușeni, în temeiul art.165 lit.a) din Codul de procedură civilă.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat în fapt că, Marchitan Gheorghe Vasile, exercitând în perioada anului 2011 funcția de judecător al Judecătoriei Căușeni, fiind la momentul comiterii infracțiunii persoană cu înaltă funcție de răspundere (conform legii în vigoare în anul 2011), adică persoană cu funcție de demnitate publică al cărei mod de numire este reglementat de art. 116 alin.(2) din Constituția Republicii Moldova și de art. 11 alin.(l) din Legea nr.544 din 20.07.1995 cu privire la statutul judecătorului, având în virtutea acestei funcții permanent drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor autorității publice, acceptând benevol restricțiile impuse de actele normative pentru a nu fi comise acțiuni ce pot conduce la folosirea situației de serviciu și a autorității sale în interese personale, de grup și în alte interese decât cele de serviciu,-

- contrar prevederilor art.2 alin.(3) al Legii cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică nr.199 din 16.07.2010, din care rezidă că persoana cu funcție de demnitate publică este obligată să respecte Constituția Republicii Moldova, legislația în vigoare, să respecte cu strictețe drepturile și libertățile cetățenilor, să îndeplinească cu responsabilitate, obiectivitate și promptitudine în spirit de inițiativă și colegialitate toate atribuțiile de serviciu, să respecte normele de conduită profesională prevăzută de lege, să respecte regulamentul intern, contrar principiilor legalității, respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, imparțialității și nediscriminării,

- contrar dispoziției art. 15 alin. (1), (2) al Legii cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20.07.1995, din care rezidă că judecătorul este obligat să fie imparțial; să asigure apărarea drepturilor și libertăților persoanelor, onoarei și demnității acestora; să respecte întocmai cerințele legii la înfăptuirea justiției și să dăunează intereselor serviciului și prestigiului justiției, care compromit cinstea și demnitatea de judecător, provoacă îndoieli față de obiectivitatea lor, a comis acțiuni care au subminat autoritatea și prestigiul justiției, discreditând înalta funcție de judecător, generând o imagine negativă a sistemului judecătoresc al Republicii Moldova pe plan internațional și pierderea încrederii în instanțele de judecată la nivel național, a săvârșit infracțiunea de pronunțare cu bună-știință a unei hotărâri contrare legii în următoarele circumstanțe:

La Judecătoria Căușeni în data de 14.03.2011 a fost înregistrată cererea companiei **Valemont Properties LTD**, 25/24 Gracechurch Street London EC3Y OEH United Kingdom (din numele căreia acționa Bogdan Kuchay, însă în lipsa unei procuri traduse și legalizate corespunzător), cu privire la încasarea sumei de 200 mln. dolari SUA în mod solidar de la debitorul **Augela Systems LLC**, ID No JC j 335847, Cornwall Buildings, 45- 51 Newhall Street, Office 330, Birmingham, West Midlands, B3, UK și fidejursorii: **Pavlenko Alexandru**, cu domiciliul în R. Moldova, or. Căușeni, str. Ștefan cel Mare 1, ap. 33, IDNP 2003018020037; **ООО «ОПНОН»**, Federația Rusă, or. Moscova 123242, str. Baricadnaia 8, 5A, IDNO 1097746 6 903 5 9; **ООО «ЗилБер»**, Federația Rusă, or. Moscova 107258, str. Grajdanscaia 3-a 35, nr. 1 of. 2, IDNO 1077763446970, **datele respective fiind înscrise în cererea privind eliberarea ordonanței judecătorești.**

Astfel, la cererea companiei Valemont Properties LTD, pretinsul reprezentant al creditorului Bogdan Kuchay, a anexat acte în copii neautentificate în mod corespunzător (în limba engleză și în limba rusă), și anume: copia actului de prezentare a cambiei spre plată, copia răspunsului de la reprezentanții **ООО «ЗилБер»**, **ООО «ОПНОН»**, **Pavlenko Alexandru**, **Augela Systems LLC**, copii de procuri generale pe numele lui **Bogdan Kuchay și Koruts Viktor**, întocmite în limba engleză, dar fără traducere și fără a fi supralegalizate de statele de origine, adică Federația Rusă, Marea Britanie ori de alte state de origine, precum și fără a fi supralegalizate de misiunea diplomatică sau de oficiul consular al Republicii Moldova în statul de origine, fie de misiunea diplomatică sau de oficiul consular al statului de origine în Republica Moldova și, ulterior, în ambele situații, de Ministerul Afacerilor Externe al Republicii Moldova, cât și fără a fi traduse în limba de stat prin neautentificarea traducerii în modul stabilit.

Deopotrivă, la cerere nu au fost anexate careva acte sau documente care să confirme că cet. Pavlenko Alexandru, a.n. 01.10.1984, își are domiciliul în or. Căușeni, așa cum la materialele cauzei civile lipsesc careva confirmări în acest sens.

La fel, **nu au fost anexate** alte acte ce ar confirma existența relațiilor civile între părți care au generat existența datoriei și eliberarea cambiei de către **Augela Systems LLC**, cât și alte acte obligatoriu necesare potrivit legislației procesual civile a Republicii Moldova.

Cererea indicată *supra*, a fost înregistrată conform modului stabilit în Programul integrat de gestionare a dosarelor (PIGD), cauzei civile fiindu-i atribuit numărul manual: 2-626/11 (număr generat de program 18-2-426-14032011) care a fost repartizată aleatoriu, la data de 14.03.2011 prin intermediul PIGD, spre examinare judecătorului Gheorghe Marchitan.

În continuare, la 18.03.2011, într-un termen relativ scurt de la recepționarea acestei cereri, judecătorul Marchitan Gheorghe, conștientizând consecințele

prejudiciabile ale faptei sale, fără a supune unei verificări reale a cererii creditorului și a actelor anexate la aceasta, aflându-se în or. Căușeni și fiind în exercițiul funcției de magistrat, contrar prevederilor art. 137 alin.(1), 138 alin.(4), 139 alin.(1), 344 alin.(1), 347 alin.(3) și (4), 466 alin. (1), (2), (3) și (5) din Codul procedură civilă și art.39, 40 al Legii cambiei nr.1527 din 22.06.1993, a pronunțat și semnat cu bună- știință o hotărâre care ia forma unui act de dispoziție judecătorească - **ordonanța judecătorească nr.2-626/11 din 18.03.2011, prin care a admis cererea Valemont Properties LTD de încasare solidară a sumei de 200.000.000 dolari SUA de la preținșii debitori**, în pofida existenței criteriilor prevăzute de art.348 alin.(1) și (2) și 349 alin.(1) din Codul de procedură civilă, pentru care era obligat să nu dea curs j cererii și să refuze primirea cererii de eliberare a ordonanței judecătorești.

Concomitent, judecătorul Marchitan Gheorghe, conștientizând faptul pronunțării neîntemeiate a ordonanței judecătorești, întru a nu deconspira acțiunile j sale și de a nu crea suspiciuni rezonabile a implicării sale în actul de justiție dincolo de limitele legii, premize ce ar fi pus la îndoială actul de dispoziție judecătorească ce 1- a pronunțat, *contrar pct.10) al Instrucțiunii cu privire la ținerea lucrărilor de secretariat în judecătorii și curțile de apel aprobate prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 473/21 din 18.12.2008*, **a acceptat și anexat la dosar**, înscrisuri pretins a fi prezentate din partea preținșilor debitori, care nu au fost înregistrate în instanța de judecată în modul prevăzut de instrucțiune, la fel acceptând de la persoane necunoscute și anexând la dosar factura privind achitarea taxei de stat din numele creditorului, ce datează din 17.03.2011 (pe când data depunerii/înregistrării cauzei civile în cancelaria instanței fiind din 14.03.2011).

Ulterior, respectiva ordonanță judecătorească datată din **18.03.2011**, a fost prezentată de persoanele neidentificate executorului judecătorească Svetlana Mocan, care prin încheierea **datată** din aceiași dată, adică din 18.03.2011, a dispus intentarea procedurii de executare. Drept urmare, în temeiul ordonanței judecătorești nominalizate supra, executorul judecătorească Svetlana Mocan a dispus transferul mijloacelor bănești respectivi către creditor.

Acțiunile lui Marchitan Gheorghe Vasile au fost încadrate în baza art. 307 alin. (1) Cod penal (pronunțarea cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii).

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către avocatul Vadim Marchitan în interesele inculpatului Gheorghe Marchitan solicitând achitarea.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 mai 2024, apelul declarat de avocatul Vadim Marchitan în interesele inculpatului Marchitan Gheorghe împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 septembrie 2022, s-a admis, casând sentința parțial, inclusiv și din oficiu în baza

art. 409 alin. (2) CPP al RM, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Marchitan Gheorghe recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod Penal al RM se liberează de pedeapsa penală în temeiul art. 60 alin. (1), lit. b) Cod Penal al RM.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recursuri ordinare de către apărătorul Victor Mazniuc și condamnatului Gheorghe Marchitan.

6. Prin decizia Completului de judecată al Curții Supreme de Justiție din 13 august 2025, s-a decis admiterea recursului apărătorului Victor Mazniuc și condamnatului Gheorghe Marchitan, casarea integrală a deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 mai 2024 și pronunță o nouă hotărâre prin care;

Casează sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 septembrie 2022, în partea încetării procesului penal;

Rejudecă cauza în partea respectivă și pronunță o nouă hotărâre, prin care Gheorghe Marchitan, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod penal, se liberează de pedeapsă penală în legătură cu expirarea termenului de tragere la răspundere penală;

În rest, sentința se menține fără modificări.

7. Am semnat decizia menționată, în temeiul legii, care obligă judecătorii ce fac parte din completul de judecată de a semna hotărârea judecătorească adoptată de majoritatea membrilor din completul de judecată respectiv, însă exprim dezacordul cu soluția adoptată de către Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție în prezenta cauza penală, deoarece nu am susținut soluția adoptată și consider că, urma a fi adoptată o decizie conform art. 435 alin.(1) pct.2) lit.b) Cod de procedură penală, de admitere a recursului avocatului Victor Mazniuc și inculpatului Gheorghe Marchitan, casarea integrală a hotărârilor atacate, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, de achitare din următoarele considerente.

8. Consider că, *instanța de fond și cea de apel*, prin hotărârile pronunțate în prezenta cauza penală, neîntemeiat a dispus recunoașterea lui Marchitan Gheorghe Vasile vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod penal, dar necesita de adoptat o hotărâre de achitare deoarece:

Instanțele de judecată trebuie să dea răspunsul mai întâi *chestiunilor de fapt*, care se referă la temeinicia învinuirii aduse inculpatului; dacă s-a reținut că inculpatul a săvârșit fapta pentru care este judecat, trebuie să se dea răspuns *chestiunilor de drept* privind răspunderea penală a inculpatului și să stabilească sancțiunea la care va fi supus.

8.1. *Circumstanțele de fapt*, Marchitan Gheorghe Vasile exercitând în perioada anului 2011 funcția de judecător al Judecătoriei Căușeni, fiind la momentul comiterii infracțiunii persoană cu înaltă funcție de răspundere (conform legii în

vigoare în anul 2011), adică persoană cu funcție de demnitate publică al cărei mod de numire este reglementat de art. 116 alin.(2) din Constituția Republicii Moldova și de art. 11 alin.(l) din Legea nr.544 din 20.07.1995 cu privire la statutul judecătorului, având în virtutea acestei funcții permanent drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor autorității publice, acceptând benevol restricțiile impuse de actele normative pentru a nu fi comise acțiuni ce pot conduce la folosirea situației de serviciu și a autorității sale în interese personale, de grup și în alte interese decât cele de serviciu,-

- contrar prevederilor art.2 alin.(3) al Legii cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică nr.199 din 16.07.2010, din care rezidă că persoana cu funcție de demnitate publică este obligată să respecte Constituția Republicii Moldova, legislația în vigoare, să respecte cu strictețe drepturile și libertățile cetățenilor, să îndeplinească cu responsabilitate, obiectivitate și promptitudine în spirit de inițiativă și colegialitate toate atribuțiile de serviciu, să respecte normele de conduită profesională prevăzută de lege, să respecte regulamentul intern, contrar principiilor legalității, respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, imparțialității și nediscriminării,

- contrar dispoziției art. 15 alin. (1), (2) al Legii cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20.07.1995, din care rezidă că judecătorul este obligat să fie imparțial; să asigure apărarea drepturilor și libertăților persoanelor, onoarei și demnității acestora; să respecte întocmai cerințele legii la îndeplinirea justiției și să dăunează intereselor serviciului și prestigiului justiției, care compromit cinstea și demnitatea de judecător, provoacă îndoieli față de obiectivitatea lor, a comis acțiuni care au subminat autoritatea și prestigiul justiției, discreditând înalta funcție de judecător, generând o imagine negativă a sistemului judecătoresc al Republicii Moldova pe plan internațional și pierderea încrederii în instanțele de judecată la nivel național, a săvârșit infracțiunea de pronunțare cu bună-știință a unei hotărâri contrare legii în următoarele circumstanțe:

La Judecătoria Căușeni în data de 14.03.2011 a fost înregistrată cererea companiei **Valemont Properties LTD**, 25/24 Gracechurch Street London EC3Y 0EH United Kingdom (din numele căreia acționa Bogdan Kuchay, însă în lipsa unei procuri traduse și legalizate corespunzător), cu privire la încasarea sumei de 200 mln. dolari SUA în mod solidar de la debitorul **Augela Systems LLC**, ID No JC j 335847, Cornwall Buildings,45- 51Newhall Street, Office 330,Birmingham, West Midlands, B3,UK și fidejursorii: **Pavlenko Alexandru**, cu domiciliul în R.Moldova, or. Căușeni, str. Ștefan cel Mare 1, ap.33, IDNP 2003018020037; **ООО «ОПХО»**, Federația Rusă, or. Moscova 123242, str. Baricadnaia 8, 5A, IDNO 1097746 6 903 5 9; **ООО «ЗилБер»**, Federația Rusă, or. Moscova 107258, str. Grajdanscaia 3-a 35, nr.1 of. 2, IDNO 1077763446970, **datele respective fiind înscrise în cererea privind eliberarea ordonanței judecătorești.**

Astfel, la cererea companiei Valemont Properties LTD, pretinsul reprezentant al creditorului Bogdan Kuchay, a anexat acte în copii neautentificate în mod corespunzător (în limba engleză și în limba rusă), și anume: copia actului de prezentare a cambiei spre plată, copia răspunsului de la reprezentanții **ООО «ЗилБер», ООО «ОПНОН», Pavlenko Alexandru, Augela Systems LLC**, copii de procuri generale pe numele lui **Bogdan Kuchay și Koruts Viktor**, întocmite în limba engleză, dar fără traducere și fără a fi supralegalizate de statele de origine, adică Federația Rusă, Marea Britanie ori de alte state de origine, precum și fără a fi supralegalizate de misiunea diplomatică sau de oficiul consular al Republicii Moldova în statul de origine, fie de misiunea diplomatică sau de oficiul consular al statului de origine în Republica Moldova și, ulterior, în ambele situații, de Ministerul Afacerilor Externe al Republicii Moldova, cât și fără a fi traduse în limba de stat prin neautentificarea traducerii în modul stabilit.

Deopotrivă, la cerere nu au fost anexate careva acte sau documente care să confirme că cet. Pavlenko Alexandru, a.n.01.10.1984, își are domiciliul în or. Căușeni, așa cum la materialele cauzei civile lipsesc careva confirmări în acest sens.

La fel, **nu au fost anexate** alte acte ce ar confirma existența relațiilor civile între părți care au generat existența datoriei și eliberarea cambiei de către **Augela Systems LLC**, cât și alte acte obligatoriu necesare potrivit legislației procesual civile a Republicii Moldova.

Cererea indicată *supra*, a fost înregistrată conform modului stabilit în Programul integrat de gestionare a dosarelor (PIGD), cauzei civile fiindu-i atribuit numărul manual: 2-626/11 (număr generat de program 18-2-426-14032011) care a fost repartizată aleatoriu, la data de 14.03.2011 prin intermediul PIGD, spre examinare judecătoresc al judecătoresc Gheorghe Marchitan.

În continuare, la 18.03.2011, într-un termen relativ scurt de la recepționarea acestei cereri, judecătorul Marchitan Gheorghe, conștientizând consecințele prejudiciabile ale faptei sale, fără a supune unei verificări reale a cererii creditorului și a actelor anexate la aceasta, aflându-se în or. Căușeni și fiind în exercițiul funcției de magistrat, contrar prevederilor art. 137 alin.(1), 138 alin.(4), 139 alin.(1), 344 alin.(1), 347 alin.(3) și (4), 466 alin. (1), (2), (3) și (5) din Codul procedură civilă și art.39, 40 al Legii cambiei nr.1527 din 22.06.1993, a pronunțat și semnat cu bună- știință o hotărâre care ia forma unui act de dispoziție judecătorească - **ordonanța judecătorească nr.2-626/11 din 18.03.2011, prin care a admis cererea Valemont Properties LTD de încasare solidară a sumei de 200.000.000 dolari SUA de la preținșii debitori**, în pofida existenței criteriilor prevăzute de art.348 alin.(1) și (2) și 349 alin.(1) din Codul de procedură civilă, pentru care era obligat să nu dea curs j cererii și să refuze primirea cererii de eliberare a ordonanței judecătorești.

Concomitent, judecătorul Marchitan Gheorghe, conștientizând faptul pronunțării neîntemeiate a ordonanței judecătorești, întru a nu deconspira acțiunile j sale și de a nu crea suspiciuni rezonabile a implicării sale în actul de justiție dincolo de limitele legii, premize ce ar fi pus la îndoială actul de dispoziție judecătoresc ce 1- a pronunțat, *contrar pct.10) al Instrucțiunii cu privire la ținerea lucrărilor de secretariat în judecătorii și curțile de apel aprobate prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 473/21 din 18.12.2008, a acceptat și anexat la dosar*, înscrisuri pretins a fi prezentate din partea preținșilor debitori, care nu au fost înregistrate în instanța de judecată în modul prevăzut de instrucțiune, la fel acceptând de la persoane necunoscute și anexând la dosar factura privind achitarea taxei de stat din numele creditorului, ce datează din 17.03.2011 (pe când data depunerii/înregistrării cauzei civile în cancelaria instanței fiind din 14.03.2011).

Ulterior, respectiva ordonanță judecătorească datată din **18.03.2011**, a fost prezentată de persoanele neidentificate executorului judecătoresc Svetlana Mocan, care prin încheierea **datată** din aceeași dată, adică din 18.03.2011, a dispus intentarea procedurii de executare. Drept urmare, în temeiul ordonanței judecătorești nominalizate supra, executorul judecătoresc Svetlana Mocan a dispus transferul mijloacelor bănești respectivi către creditor.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Marchitan Gheorghe a comis infracțiunea prevăzută de art.307 alin.(1) din Codul penal, adică pronunțarea cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii.

8.2. Potrivit articolului 72 din Constituție, stabilirea infracțiunilor, reglementarea pedepselor și regimul executării acestora țin de competența Parlamentului. Unul dintre elementele fundamentale ale preeminenței dreptului și ale statului de drept îl constituie principiul legalității. Legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, determină conformitatea normei sau a actului juridic cu normele superioare care stabilesc condiții de procedură privind edictarea normelor juridice. Preeminența dreptului se asigură prin întreg sistemul de drept, inclusiv prin normele penale, acestea caracterizându-se prin anumite trăsături proprii, distinctive în raport cu alte categorii de norme, ce se diferențiază între ele prin caracterul și structura lor, prin sfera de incidență. O lege penală comportă un caracter general, ea reglementând situații și incriminând fapte care sunt aplicabile pentru subiecți nedeterminați și fără a avea caracter particular sau concret (HCC nr. 14 din 7 mai 2014). Curtea reține că preeminența dreptului generează, în materie penală, principiul legalității delictelor și pedepselor și principiul **inadmisibilității aplicării extensive a legii penale**, *în detrimentul persoanei*, în special, prin analogie. Curtea menționează că principiul legalității normei penale, în sensul *nulum crimen sine lege*, pune în sarcina legiuitorului două obligații: 1) să prevadă într-un text de lege faptele considerate infracțiuni și sancțiunile aferente (*lex scripta*); 2) să redacteze textul legii cu claritate (*lex certa*).

Condiția accesibilității presupune ca textele de lege să poată fi cunoscute de către destinatari. Orice persoană trebuie să poată să dispună de informații privind normele juridice aplicabile într-un caz concret (Khlyustov v. Rusia, 11 iulie 2013, § 68). În special, accesibilitatea legii presupune publicarea ei în Monitorul Oficial al Republicii Moldova, în condițiile articolului 76 din Constituție, astfel încât să poată fi cunoscută de persoanele la care se referă. Așadar, cu privire la respectarea condiției accesibilității, Curtea menționează că publicul are acces la Codul penal, acesta fiind publicat în Monitorul Oficial al Republicii Moldova nr.128-129 art. 1012 din 13 septembrie 2002.

Prin urmare, condiția accesibilității - ÎN CAZUL DAT NU ESTE RESPECTATĂ, FIINDCĂ NU SE REGĂSEȘTE ÎN NICI UN ACT AL REPREZENTANȚILOR STATULUI.

La rândul ei, condiția previzibilității legii este îndeplinită atunci când persoana poate prevedea - în caz de necesitate, cu o asistență juridică adecvată - într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele pe care o conduită le poate implica (Berardi și Mularoni v. San Marino, 10 ianuarie 2019, § 40; Khodorkovskiy și Lebedev v. Rusia [nr. 2], 14 ianuarie 2020, § 570).

Persoanele vizate de norma de drept penal trebuie să fie apte să stabilească caracteristicile esențiale ale actului interzis doar baza prevederilor care îl specifică, adică prin aplicarea simplă a regulilor de interpretare lingvistică.

Definiția infracțiunii: FAPTA SOCIAL PERICULOASĂ, PREVĂZUTĂ DE LEGE ȘI PASIBILĂ DE PEDEAPSĂ.

Expresia prevăzută de lege, - presupune, între altele, că legea să întrunească standartul calității, aceasta trebuie să fie, accesibilă și previzibilă.

8.3. Articolul 307 - Pronunțarea unei sentințe, decizii, încheieri sau hotărâri contrare legii

(1) Pronunțarea cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri contrare legii

se pedepsește cu amendă în sumă de la 650 la 1150 unități convenționale sau cu închisoare de până la 5 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 5 ani.

(2) Aceeași acțiune:

a) legată de învinuirea de săvârșire a unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave;

(3) - exclus

c) soldată cu urmări grave

[Art.307 al.(2), lit.c) textul „ soldată cu urmări grave” declarat neconstituțional prin HCC24 din 17.10.19, MO338-343/15.11.19 art.207; în vigoare 17.10.19]

se pedepsește cu închisoare de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 5 ani.

133. Articolul 307 va avea următorul cuprins:

„Articolul 307. Pronunțarea unei hotărâri, sentințe, decizii, încheieri sau **ordonanțe** cu încălcarea legii

(1) Pronunțarea cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri, sentințe, decizii, încheieri sau ordonanțe cu încălcarea normelor legale imperative, în scopul favorizării sau defavorizării unei persoane,

se pedepsește cu amendă în mărime de la 1000 la 3000 de unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 5 la 10 ani.

(2) Aceeași acțiune:

a) legată de învinuirea de săvârșire a unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave;

b) care a cauzat daune în proporții deosebit de mari

se pedepsește cu închisoare de la 6 la 10 ani cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 10 la 15 ani.”

Art. IV. – (1) Prezenta lege intră în vigoare la 3 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova, cu excepția art. I pct. 4, 144–146, 151 și a art. III pct. 2, care intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

Prin LEGEA Nr. 136 din 06-06-2024 pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului penal și a Codului contravențional) Publicat : 07-06-2024 în Monitorul Oficial Nr. 245-246 art. 353, art.307 Cod penal are deja un nou conținut.

În concluzie se poate de afirmat că, până la 07 septembrie 2024, când în dispozițiile art.307 Cod penal a fost introdus și – ordonanța, în redacția legii penale nr.136 din 06 iunie 2024, publicat în Monitorul Oficial 245 – 256, din 07 iulie 2024, în vigoare din 07 septembrie 2024) NU EXISTA nici o normă legală, care ar include ordonanța în calificarea faptei – drept contravenție sau infracțiune, mai puțin gravă, gravă, excepțional de gravă.

8.4. Conform prevederile art. 8 **Cod penal**, *caracterul infracțional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de Legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei.*

Din **18.03.2011 și până la 07.09.2024**, când a intrat în vigoare modificarea art.307 în redacția LP 136 din 06.06.24, Publicat: Monitorul Oficial

245-246/07.06.24 emiterea ordonanței contrare legii **nu era prevăzută ca infracțiune** pe teritoriul Republicii Moldova.

9. Sub același aspect, art. 7 din Convenție – Nicio pedeapsă fără lege

„1. Nimeni nu poate fi condamnat pentru o acțiune sau o omisiune care, în momentul în care a fost săvârșită, **nu constituia o infracțiune**, potrivit dreptului național sau internațional. De asemenea, nu se poate aplica o pedeapsă mai severă decât aceea care era aplicabilă în momentul săvârșirii infracțiunii.

2. Prezentul articol nu va aduce atingere judecării și pedepsirii unei persoane vinovate de o acțiune sau de o omisiune care, în momentul săvârșirii sale, era considerată infracțiune potrivit principiilor generale de drept recunoscute de națiunile civilizate. ”

Articolul 22 Constituția Republicii Moldova (Neretroactivitatea legii), stipulează că, - *Nimeni nu va fi condamnat pentru acțiuni sau omisiuni care, în momentul comiterii, nu constituiau un act delictuos.*

10. Rezumând cele expuse, instanța de recurs respectând prevederile 435 alin.(1) pct.2) lit.b), în coraborare cu art.390 alin.(1) pct.3) Cod de procedură penală, se conturează concluzia că la pronunțarea hotărîrilor adoptate pe caz a fost admisă o eroare gravă de drept, și din aceste considerente se impune casarea hotărîrilor judecătorești, cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care inculpatul Marchitan Gheorghe Vasile să fie achitat, de sub învinuirea înaintată în baza art. 307 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Judecător

Ghenadie Eremciuc